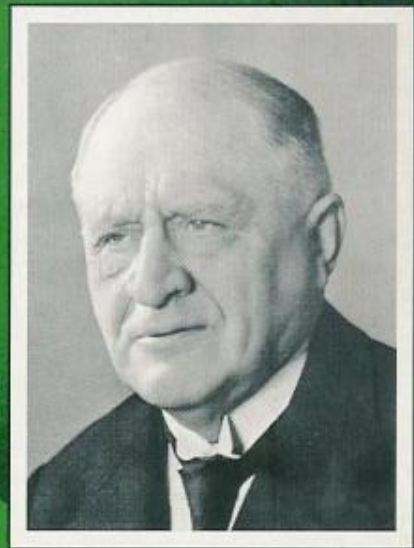
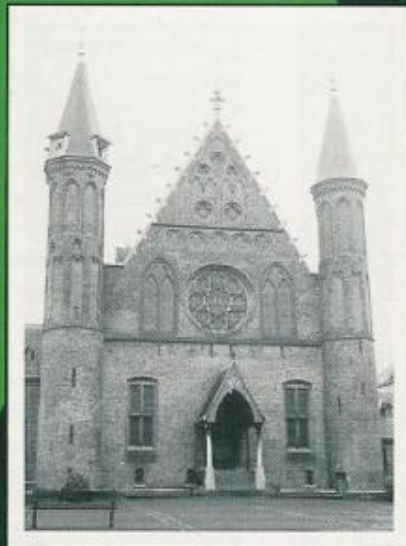

32e JAARGANG No. 5
DECEMBER 2008

IN HET SPOOR

LANDELIJKE STICHTING TER BEVORDERING VAN
DE STAATKUNDIG GEREFORMEERDE BEGINSELEN

OPRUKKEND MOHAMMEDANISME -1-

Ook op kousenvoeten!

Inleiding

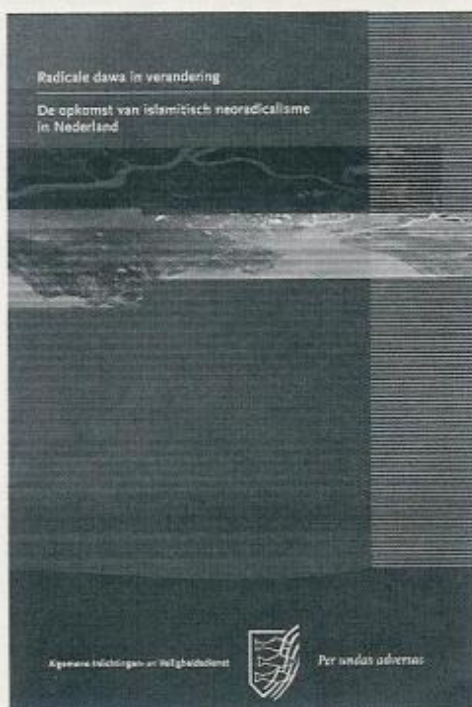
In twee artikelen willen we aandacht vragen voor het oprukkende mohammedanisme. In dit eerste artikel zal aan de hand van een vorig jaar verschenen, uiterst belangwekkend boek met de titel *Hamas. Portret en achtergronden*¹⁾ Israël in het middelpunt staan. Vooraf zal nog eens²⁾ op het gewelddadige en antichristelijke karakter van het mohammedanisme worden ingegaan, waarbij om zowel het verwijt van vreemdelingenhaat als van islamofobie (overdreven angst voor alles wat met het mohammedanisme te maken heeft) te voorkomen, eerst wat gezegd dient te worden over hoe wij de mohammedaan als persoon hebben te bezien en te benaderen. Ondanks de slaappiedjes en slaappilletjes die ons van vele zijden worden toegezongen en aangereikt, waaraan zelfs vooraanstaande dominees uit de Gereformeerde gezindte menen te moeten bijdragen³⁾, hopen we in een tweede artikel iets te zeggen over het oprukkende mohammedanisme in ons land. Dit willen we doen naar aanleiding van het waarschuwend rapport van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD), de vroegere Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD), getiteld: *Radicale dawa in verandering. De opkomst van islamitisch neoradicalisme in Nederland*⁴⁾. Hierbij zullen ook de twee laatste jaarverslagen van deze dienst over de jaren 2006⁵⁾ en 2007⁶⁾ betrokken worden. Ter afronding willen we dan luisteren naar een van onze oudvaders, die ons nog heel wat kunnen leren als het over het omgaan met aanhangers van een valse godsdienst gaat.

Geen vreemdelingenhaat

Bij de omgang met het mohammedanisme en de mohammedaan als mens mag het er ons niet om gaan vreemdelingenhaat aan te kweken of te cultiveren. Integendeel, wij hebben het heil van onze mohammedaanse medelandgenoot te zoeken, maar dit wel op een Bijbelse wijze. Onomwonden en beslist hebben wij deze religie als vals af te wijzen, maar met bewogenheid de mohammedaanse landgenoot als gevallen Adamskind, die uiteindelijk door de ziekelijke fantast Mohammed verblind is, te beschouwen en te benaderen. Dit is de plicht van elke Christenbelijder, maar ook van elke overheid. In het licht van Romeinen 13 en artikel 36 NGB mag de overheid als dienaar van Gods geen afgodendienst in het openbaar dulden. De rechten van de Schepper en de daaruit voortvloeiende plichten van het schepsel dienen uitgangspunt van ons denken en handelen te zijn, en niet de rechten van de mens, dus ook niet van de mohammedaan. Maar samen met de kerk als instituut en elke Christenbelijder als individu dient de overheid mede gericht te zijn op de bekering van de mohammedaan. Goede voorlichting en informatie waarbij deze godsdienst als een valse wordt ontmaskerd, dient ook van de overheid uit te gaan. Het is daarbij van het grootste belang om scherp onderscheid te maken tussen de religie en de mens als persoon. Geen openbare uitoefening van een valse religie en dus geen respect voor deze religie, maar wel bewogen medelijden met de mohammedaan als verblind schepsel van Gods in de persoonlijke ontmoeting. Laat duidelijk zijn dat dit artikel als waarschuwing beschouwd dient te worden voor de ontstellende naïviteit, ook in ons land, ten aanzien van het mohammedanisme als antichristelijke religie van oorlog, wraak en haat. Maar daarmee ook als een oproep aan een overheid die op eigen instigatie een gematigde, maar praktiserende mohammedaan tot burgemeester van Rotterdam ter benoeming aan de koningin voordraagt⁷⁾, om haar plicht in dezen recht te verstaan. Onze oudvaders hebben menigmaal op deze plicht gewezen⁸⁾. We hopen dit in het volgende artikel ook weer aan te tonen. In wezen heeft dit niets te maken met discriminatie of vreemdelingenhaat, maar alles met de uitvoering van het 'Goddelijke' beroep van overheidspersoon. Al dient direct hieraan te worden toegevoegd dat hierbij op een 'Bijbelse' wijze te werk gegaan moet worden, namelijk zonder inquisitiemethoden als marteling, gewetensdwang en bloedige schavotten.

Gewelddadig: geschiedenis, koran en praktijk

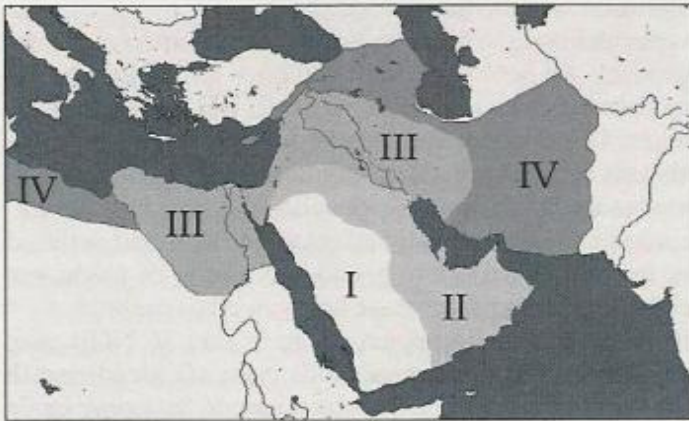
In het eerste artikel van de serie 'De breuk op het lichtst genezen'⁹⁾ zijn we begonnen met het gewelddadige en

Het waarschuwend AIVD-rapport 'Radical dawa in verandering. De opkomst van islamitisch neoradicalisme in Nederland' (oktober 2007).

antichristelijke karakter van het mohammedanisme aan te tonen. We vatten het belangrijkste daaruit samen en breiden sommige punten wat uit.

In tegenstelling tot het Christendom is het ontstaan en de eerste verbreiding van het mohammedanisme met veel geweld en oorlog gepaard gegaan. De waanideeën van Mohammed brachten hem ertoe met veel list, geweld en oorlog zijn doelen te bereiken. Zijn eerste opvolgers waren meestal niet veel beter.

De eerste verbreiding van het mohammedanisme van 632 tot 661 onder respectievelijk Mohammed (I) en zijn eerste drie opvolgers, de kaliefen Aboe Bakr (II), Omar (III) en Othman (IV).

Mohammed stond aanvankelijk niet negatief tegenover de Joden en hun gebruiken. Hij verkoos Jeruzalem als gebedsrichting en nam bijvoorbeeld ook het verbod op varkensvlees van hen over.

Maar toen de Joden in Medina weigerden zich achter hem te stellen, sloeg dit om. Hij veranderde de gebedsrichting van Jeruzalem in die naar Mekka en liet vele Joden ombrengen, verbande hen of liet ze als slaaf verkopen. Deze tendens is in de koran niet moeilijk terug te vinden. Er zijn heel wat koranteksten die tot geweld oproepen: geweld niet alleen tegen Joden, maar ook tegen allen die het mohammedanisme verwerpen en tegenstaan.

In soera 2:191 ("En doodt hen waar gij hen aantreft en verdriift hen ..."), soera 3:141 ("En opdat God loutert hen die geloven en vernietigt de ongelovigen."), in soera 4:91 ("... Indien zij dan zich niet van u terugtrekken en u vrede aanbieden en hun handen inhouden grijpt hen dan en doodt hen waar gij hen aantreft. ...") en in soera 5:33 ("Doch de vergelding van hen die God en Zijn boodschapper bestrijden en zich beijveren verderf te brengen in het land, is dat zij ter dood gebracht worden of gekruisigd of dat hun handen en voeten worden afgekapt van weerszijden...") wordt onder andere opgeroepen niet-mohammedanen te doden en te vernietigen.

In soera 4:56 ("Zij die ongelovig zijn aan Onze tekenen die zullen Wij braden in een Vuur. ...") en in soera 69:31 ("En doet hem daarna braden in het Hellevuur!") dienen ze gebraden te worden.

Joden worden met apen en Christenen met zwijnen vergeleken in soera 2:65 ("Gij hebt toch hen leren kennen onder u die ongehoorzaam waren betreffende de

sabbat, immers Wij zeiden tot hen: Weest opgejaagde apen."), in soera 5:60 ("... Zij die door God vervloekt zijn en op wie Hij vertoornd is en van wie Hij er heeft gemaakt tot apen en zwijnen en die de Tāghūt [satan, dat wil zeggen overige heidenen; PHoptH] dienen, diegenen hebben de slechtste plaats ...") en in soera 7:166 ("Toen zij aldus minachtten het verbod dat hun geworden was, zeiden Wij tot hen: Weest opgejaagde apen."). Ten slotte nog twee heel bekende teksten die tot moord oproepen: soera 8:39: "En bestrijd hen [de ongelovigen; PHoptH] totdat er geen verzoeking meer is en de godsdienst geheel aan god behoort ...". En nog duidelijker soera 9:5: "Doch wanneer de gewijde maanden zijn verstreken doodt dan de genotengevers [afgodendienaren; PHoptH] waar gij hen aantreft en grijpt hen en belemmert hen en bezet elke uitkijkpost tegen hen. ..."¹⁰⁾.

Zonneklaar is het dat het mohammedanisme niet zonder reden de godsdienst van het zwaard genoemd wordt. Bekend is de onderscheiding binnen het mohammedanisme van de 'dar al-islam' en de 'dar al-har': het huis van de islam en het huis van de oorlog. Het huis van de islam dient de gehele aarde te gaan omvatten. Daarom wordt dat gedeelte van de aarde waar het mohammedanisme nog niet heerst, tot huis van de oorlog verklaard. Vrede is dan de toestand waarin iedereen op de wereld mohammedaan is en daarnaar leeft: de 'dar al-salam' (huis van vrede). Een merkwaardige gedachtegang enerzijds wanneer we bedenken hoe sjiieten en soennieten elkaar op de meest gruwelijke wijze vandaag aan de dag in Irak vermoorden; anderzijds angstaanjagend wanneer een en ander in verband wordt gebracht met de zogenaamde jihad (heilige oorlog), die zeker in het licht van de aangehaalde koranverzen moeilijk alleen maar als een innerlijke strijd tegen het kwade uitgelegd kan worden. Maar hoe zit het dan met de vredelievende teksten die er ook in de koran zijn aan te treffen? Deze staan er inderdaad ook in (soera 2:256 en soera 10:100), maar hier stoten we op het onmiskenbare gegeven dat de koran een uiterst warrig en zich op vele punten tegensprekend boek is. Onze oudvaders hebben hierop steeds met het grootste recht gewezen¹¹⁾. En dan heeft zeker iedere ketter zijn letter.

Een koranlezende mohammedaan. Er zijn heel wat teksten in de koran die tot geweld oproepen. Ook is het onmiskenbaar dat het een uiterst warrig en zich op vele punten tegensprekend boek is.

Maar met het oog op de handelwijze van de geesteszieke auteur, Mohammed, en de (latere) verbreiding van zijn godsdienst is het onmiskenbaar dat de uitleg van geweld, oorlog en onderdrukking ter verbreiding van deze godsdienst de enig juiste is. Het gaat immers tegen de rede in wanneer latere gematigde opvolgers het beter hebben gezien zouden hebben dan de laatste ziener en allervolmaakste profeet zelf. Zogenaamde gematigde en liberale vormen van mohammedanisme kunnen zich dus niet 'zuiver' of 'orthodox' noemen. Een gematigd mohammedanisme bestaat niet, gematigde mohammedanen gelukkig wel, hoewel dan de vraag gesteld kan worden in hoeverre zij nog echt orthodox te noemen zijn. Terroristische bewegingen als Hamas, Hezbollah, de Taliban en een land als Iran kunnen het predikaat van zuiver en orthodox met recht voeren. Het getuigt van struisvogelpolitiek wanneer men dit als overheid wetend veronachtzaamt of zelfs ontkent.

Ten slotte moet nog nadrukkelijk gewezen worden op het feit dat elke Nederlander die het nieuws tot zich neemt, kan vaststellen dat in (bijna) alle mohammedaanse landen Christenen vanwege hun geloof onderdrukt, ja zelfs vervolgd en gedood worden. Dit vormt toch wel een zeer schrille tegenstelling met de behandeling van de mohammedanen in het Westen, waar ze moskeeën, scholen en zelfs universiteiten mogen oprichten. Kortom, de praktijk van elke dag bewijst het gewelddadige karakter van het mohammedanisme onomstotelijk. In Iran, Saoedi-Arabië, Jemen en Algerije is het leven van de Christenen verre van aangenaam, terwijl in Pakistan aanslagen op hen plaatsvinden. In Soedan en op de Filippijnen zijn nog niet zolang geleden Christenen wreedaardig vermoord, terwijl hetzelfde geldt van Indonesië.

Ten overvloede nog enkele recente voorbeelden: volgens het RD van 2 augustus moesten in Jakarta eind juli nog 1300 Christelijke studenten geëvacueerd worden vanwege het geweld dat tegen hen werd uitgeoefend door mohammedaanse buurtbewoners, terwijl kort daarna opnieuw gewelddadigheden uitbraken, waarbij 17 Christelijke studenten werden gewond en 580 studenten en docenten hun toevlucht moesten zoeken in een parlamentsgebouw van de Indonesische hoofdstad¹². Meer dan 10.000 Christenen werden in oktober in Noord-Irak gedwongen de stad Mosul te verlaten na een golf van geweld, waarbij minstens elf Christenen het leven verloren¹³. Het RD van 28 oktober wist te melden dat op 23 september in Somalië een Christen in het dorp Manyafulka door moslimextremisten onthoofd was. Eén van de gemaskerde mannen nam de onthoofding op een film op en deze werd vervolgens in Somalië zelf en in omliggende landen te koop aangeboden¹⁴.

Antichristelijk

Wat het antichristelijke karakter betreft moet allereerst gewezen worden op 1 Johannes 2 vers 22: *Wie is de leugenaar, dan die loochent dat Jezus is de Christus?*

Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent. Een iegelijk die den Zoon loochent, heeft ook den Vader niet. In zijn wezen is het mohammedanisme met zijn loochening van Christus als de zoon van God dus antichristelijk. Ook hier heeft de geschiedenis dat bewezen. Allereerst is de Kerk Gods in Klein-Azië ten onder gebracht. Had Karel Martel in 732 bij Poitiers de oprukkende mohammedanen niet tegengehouden, dan was de Kerk in het Westen via Spanje ten onder gebracht. Vervolgens drongen de Turken, die tot fanatieke mohammedanen geworden waren, vanuit het Oosten op en veroverden na de inname van Constantinopel als hoofdstad van het Oost-Romeinse Rijk de Balkan en drongen verscheidene malen op tot de poorten van Wenen, waar zij onder anderen door de roomse keizer Karel V (1500-1558) tegengehouden werden. Diens handen werden gebonden omdat hij de Duitse Protestantse keurvorsten in deze strijd nodig had zodat de Reformatie onder Gods voorzienig bestel wortel kon schieten.

*De roomse keizer
Karel V (1500-1558)*

Uiterst schrijnend is het in dit verband te moeten constateren dat het gesecculariseerde Westen in onze tijd hen die eerst met geweld wilden binnendringen, vervolgens als derde colonne op geheel vrijwillige basis heeft toegelaten en nog steeds toelaat. We denken in dit verband ook aan de dreigende toelating tot de EU van Turkije, waar Christenen tot op de dag van vandaag onder discriminatie en onderdrukking leven.

Voor het volk Israël liggen nog beloften in Gods Woord. Wat is het dan opmerkelijk dat mohammedaanse terreurbewegingen als al-Qaida, Hamas en Hezbollah en een land als Iran er openlijk voor uitkomen dat zij uit zijn op de vernietiging van Israël. De tweede leider van Al-Qaida heeft een aantal jaren geleden openlijk alle mohammedanen in de hele wereld opgeroepen tot een heilige oorlog tegen Israël, de leider van Hamas verklaarde na de ontruiming van Gaza dat dit het begin van het einde van Israël was en de afgeschoten raketten van Hezbollah spreken boekdelen. De president van Iran, Mahmoud Ahmadinejad, is grossier in uit-

spraken die de vernietiging van Israël betreffen. "Israël moet van de kaart geveegd worden" en "de holocaust is een mythe en Israël een tumor" en de oplossing voor het Midden-Oostenconflict is eenvoudig, namelijk "de vernietiging van Israël". Nee, dit is niet alleen een zeer verwerpelijk antisemitisme, maar ook een woeden van de satan tegen het oude verbondsvolk waarvoor in het licht van Romeinen 11 nog beloften liggen. Eén van de werktuigen in zijn hand is daarbij de terreurbeweging Hamas.

Hamas; ontstaan, doelstelling en betrekkingen

In de informatiereeks van het CIDI, het Centrum Informatie en Documentatie Israël, is begin 2007 een onthullend boek verschenen, waarin de schrijver Wim Kortenoeven als Midden-Oostenspecialist voor het eerst het volledige handvest van Hamas in het Nederlands heeft vertaald en van verklarende aantekeningen heeft voorzien. Ronduit schokkend is het om aan de hand van citaten van vooraanstaande mohammedaanse theologen en Hamasideologen alsook van verklaringen van zelfmoordterroristen de onbeschrijflijke haat te proeven tegen vooral de Joden, maar ook tegen "het Westen van de kruisvaarders" en alle gematigde mohammedanen. Net als de Islamitische Jihad en al-Qaida is de Hamas een tak van de Moslim Broederschap, die in 1928 door de Egyptische sjeik Hassan al-Banna (1906-1949) is opgericht. Deze beweging verspreidde zich snel over de Arabische wereld en had als doel, de samenleving te hervormen naar het model zoals Mohammed zich dat had voorgesteld, wat inhoudt een mohammedaanse staat op grond van de koran en de soenna (het geheel van erkende uitspraken en de overgeleverde handelwijze van Mohammed). Haar geloofsbelijdenis luidt: "Al-

De Egyptische sjeik Hassan al-Banna (1906-1949), oprichter van de fundamentalistische Moslim Broederschap (1928).

lah is ons doel; de koran is onze grondwet; de profeet is onze leider; strijden is onze handelwijze; en sterven op de weg van Allah is ons hoogste streven"¹⁵). Hierbij betekent de uitdrukking 'sterven op de weg van Allah' het zogenaamde 'martelaarschap', dat wil zeggen de dood in de strijd voor de verbreiding van het mohammedanisme veelal door middel van gewelddadige terreur tot en met zelfmoordacties toe.

In 1935 werden door een broer van Hassan al-Banna de eerste contacten in Palestina gelegd, wat in 1945 leidde tot de eerste Palestijnse afdeling. Amin al-Hoesseini (1893-1974), die berucht geworden is vanwege zijn samenwerking met de nazi's, heeft de groei en de invloed van de Broederschap in Palestina zeer bevorderd. Na de stichting van de staat Israël in 1948 werd in 1973 in de Gazastrook Al-Mujamma al Islami (het 'Islamitisch Centrum') opgericht als onderdeel van de Moslim Broederschap. Het Mujamma richtte zich vooral op mohammedaanse indoctrinatie via welzijn en liefdadigheid (onderwijs, kinderopvang en wezen- en weduwensteun) en werd als zodanig door Israël na de verovering van de West Bank en de Gazastrook in de oorlog van 1967 als tegenhanger van de gewelddadige en onder de Palestijnse Arabieren populaire PLO van Jasser Arafat geduld. Deze PLO bestaat uit allerlei wereldlijke organisaties die zich in 1964 in hun strijd tegen Israël als de Palestijnse Bevrijdingsbeweging hadden verenigd. In de jaren tachtig gingen aanhangers van de Mujamma over tot geweld tegen bioscopen, cafés en gokhuizen omdat het bestaan daarvan ingaat tegen de mohammedaanse wet. De leiders van de Mujamma stelden daarop na de eerste intifada (1987) een eigen militie in, de Hamas, mede omdat Arafat met zijn PLO in Tunesië in ballingschap verkeerde.

Hamas, die zichzelf als 'Islamitische Verzetsbeweging' karakteriseert, is dus in het jaar 1987 opgericht. Een klein jaar later (januari 1988) verscheen in de Gazastrook haar handvest in het Arabisch. In dit meer religieuze dan politieke document, dat bol staat van antisemitische en antiwesterse uitlatingen, stonden onomwonden haar doelstellingen en werkwijze beschreven. Hoofddoelstelling is de vernietiging van de staat Israël met als 'godelijke' opdracht een massamoord op de Joden, terwijl zij op langere termijn een bijdrage aan de vestiging van een mohammedaans wereldrijk wil leveren.

Twee dingen zijn hierbij van belang te beseffen dat het Hamas dus niet gaat om de vestiging van een eigen Palestijnse staat, maar allereerst om de gewelddadige beëindiging van de in 1948 opgerichte Joodse staat, en dat zij verder de verspreiding van het mohammedanisme over de gehele wereld wil bevorderen (zie artikel 5 en 7 van het handvest). Eén veelzeggend citaat uit een toespraak van het hoofd van het politieke bureau van Hamas, Khaled Mashal, uit het jaar 2006 moge dit onderstrepen:

"Morgen zal onze natie op de troon van de wereld zitten. Dit is geen hersenspinsel, maar een feit. Morgen zullen wij de wereld leiden, als Allah het

wil. (...) Voordat Israël sterft moet het vernederd en onteerd worden. Als Allah het wil zullen zij, voordat zij sterven, iedere dag vernederd en onteerd worden. (...) Israël zal verslagen worden en u niet van nut zijn. De Arabieren zullen zegevieren. De moslims zullen zegevieren. Palestina zal zegevieren. Verander uw politiek snel, als u uw belangen wilt beschermen en gezonde relaties met het Oosten wilt handhaven"¹⁶).

Hamas werd na haar oprichting in de praktijk de nieuwe koepel voor zowel de gewelddadige als de niet gewelddadige activiteiten van de Palestijnse afdeling van de Broederschap. Zij beschrijft zichzelf in artikel 2 van haar handvest als een vleugel van de Moslim Broederschap. Er bestaat echter wel een verschil tussen dochter en moeder. Volgens de Broederschap moet de mohammedaanse wereldgemeenschap eerst op het rechte mohammedaanse spoor gebracht worden voordat de jihad (heilige oorlog) tegen de ongelovigen en Israël in het bijzonder kan worden begonnen. Hamas echter wil zo lang niet wachten en combineert haar sociale (indoctrinatie-)werkzaamheden met de directe 'heilige' oorlog tegen Israël. Verschil met de Egyptische en Palestijnse Islamitische Jihad, die eveneens tot een gewelddadige 'jihad' tegen Israël overgingen, is dat Hamas zich nooit van de Broederschap heeft losgemaakt.

Het officiële logo van Hamas geeft goed de doelstelling weer: in het midden de bekende Rotskoepelmoskee, daarboven het te veroveren land Israël, daaronder kruislings twee Turkse sabels, die de jihad symboliseren.

Opmerkelijk is ook dat er hechte banden zijn tussen Hamas als soennitische organisatie en Iran en de Libanese Hezbollah-beweging als sjiietische grootheden. Waar soennieten en sjiieten elders elkaar op leven en dood bevochten (bijvoorbeeld in Irak in 2005-2006), zijn ze hier als Herodes en Pilatus vrienden geworden, en ondersteunt Iran, vooral financieel, beide bewegingen. De moordlustige ambitie van Hezbollah richt zich vooral op Israël, maar strekt zich net als bij Hamas ook verder uit. Dit blijkt duidelijk uit een uitspraak van de Hezbollah-leider Hassan Nasrallah, die in oktober 2002 in een Libanese krant stelde: "Als zij [de Joden] zich allemaal in Israël verzamelen, bespaart dat ons de moeite ze wereldwijd te pakken te nemen"¹⁷).

Ook zijn door Israël bewijzen gevonden van samenwerking met de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ, opgericht in 1981), die oorspronkelijk bij de Broederschap

was aangesloten, maar voor wie deze beweging ten opzichte van Israël op korte termijn niet radicaal genoeg was. Begin 2006 is een officiële samenwerkingsovereenkomst tussen Iran en Hamas gesloten om gezamenlijk Israël "van de kaart te vegen"¹⁸).

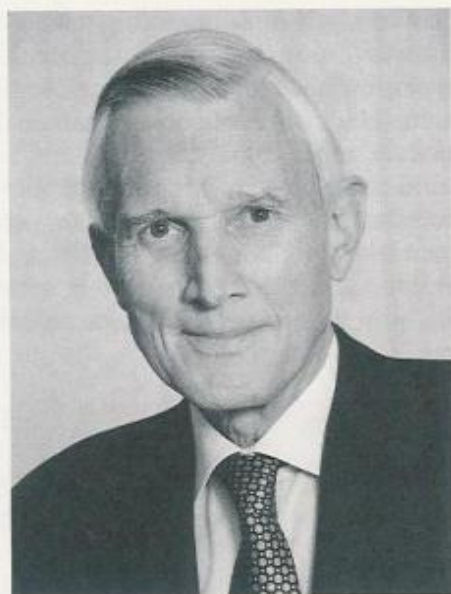
Op 16 april 1993 vond in de voetsporen van Hezbollah de eerste zelfmoordaanslag van Hamas plaats op de West Bank toen een bomauto naast twee Israëlische autobussen ontplofte. De aanslag mislukte grotendeels omdat de inzittenden juist waren uitgestapt; de twee terroristen en één Israëliër kwamen om.

Hezbollah-leider Hassan Nasrallah koestert moordlustige ambities ten aanzien van de Joden.

Hamas als oprukkende overwinnaar

Tegen de verwachting in werden de verkiezingen van januari 2006 in de gebieden van de Palestijnse Autoriteit door Hamas gewonnen met 74 van de 132 zetels. De wereldlijke Fatah-beweging als de belangrijkste factie van de PLO sleepte slechts 45 zetels binnen. De overwinning was groot genoeg om alleen de regeringsverantwoordelijkheid op zich te nemen, maar te klein om staatsrechtelijke veranderingen door te voeren zoals invoering van de mohammedaanse wet (sharia), waarvoor een tweederdemeerderheid nodig is. Voor het eerst in de geschiedenis verwierf een organisatie die terecht door grootmachten als de EU en de VS als terroristisch werd bestempeld, op democratische wijze de macht in een politiek eenheidsland. Hiermee kwamen de aanbidders van de democratie in een dilemma, namelijk om alle (humanitaire) hulp aan de daarvan intussen volledig afhankelijke Palestijnse Autoriteit stop te zetten of niet. Er volgde inderdaad een boycot van Hamas door de VS en de EU. Humanitaire hulp, geldstromen en politieke contacten met de Palestijnse Autoriteit liepen nu alleen via de machteloze voorzitter Mahmoud Abbas van de Al-Fatah-partij. Dankzij Kamervragen van de SGP heeft Nederland bij monde van de minister van Buitenlandse Zaken Bot duidelijk uitgesproken dat er drie eisen liggen waaraan door Hamas voldaan moet worden: de erkenning van Israël, het afzweren van geweld en het nakomen van verplichtingen uit het verle-

Oud-ministervan Buitenlandse Zaken, mr. dr. B.R. Bot (CDA). Dankzij Kamervragen van de SGP heeft hij duidelijk uitgesproken waar Hamas eerst aan moet voldoen.

den. Mede door druk van deze minister was eerder Hamas in de EU op de lijst van terroristische organisaties geplaatst.

Toch ontbreekt het nog steeds niet aan stemmen - ook in Nederland!¹⁹⁾ -, die de verkiezingsuitslag niet negatief beoordelen en het voor Hamas opnemen. Maar men moet wel stekeblind zijn - en willen blijven! -, indien men het moordzuchtige en gewelddadige karakter van Hamas vooral jegens Israël niet wil erkennen. Volkomen terecht is daarom het in april 2006 gepresenteerde rapport van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR), dat onder andere tot een aangaan van besprekingen met terreurbewegingen als Hamas adviseerde, mede in dit blad²⁰⁾ als buiten de werkelijkheid staand aangeduid. Drie maanden na het verschijnen van dit rapport begon Hezbollah nota bene een oorlog tegen Israël met raket- en mortierbeschietingen op burgerdoelen als steden en dorpen en een gelijktijdige overval van een Israëlische grenspatrouille, waarbij drie Israëliërs werden gedood en twee werden ontvoerd. Gelukkig heeft de regering op dit punt geen gehoor aan dit advies gegeven.

Vorig jaar is verder nog duidelijker geworden wat Hamas beweegt. Bloedige gevechten hebben zich in het bijzonder in de Gazastrook tussen leden van de Al-Fatah-partij en leden van de Hamas afgespeeld zodat dit gebied vorig jaar in juni geheel in de handen van Hamas is gekomen. Maar de wijze waarop zegt meer dan genoeg!

Laat echter duidelijk zijn dat aan het oprukken van de Hamas ook de Al-Fatah/PLO zelf (en daarmee de door hen gedomineerde Palestijnse Autoriteit, afgekort: PA) alsook de EU ten zeerste schuldig staan. In de praktijk heeft de PA weinig tot niets gedaan om bewegingen als Hamas te bestrijden, wat wel herhaaldelijk door officiële vertegenwoordigers van de PA was toegezegd zoals in de Oslo-akkoorden (1993 en 1995) en in 2003 bij het akkoord van de 'Routekaart naar de Vrede'. Bewapening van de Hamas en antisemitische indoctrinatie via onderwijs en media door de PA gingen gewoon

door. Net als in Nazi-Duitsland werden de Joden op een ongelooflijke wijze gedemoniseerd en werden de Palestijnse kinderen met een geweldige haat tegen de Joden, het Westen en Amerika opgevoed. En zodoende kon Hamas groeien en bloeien. Daar komt dan bij dat Hamas bereid was te doen wat de PA propageerde. Propaganda overigens die - let wel! - door de EU met miljoenen werd ondersteund. Kan het nog dwazer? Door de machtsovername van de Hamas in de Gazastrook oogste de PA vervolgens wat het zelf gezaaid had.

Hamas als moorddadige aartsvijand van Israël

Onthullend is het om zich in de artikelen van het handvest van Hamas te verdiepen en haar doelstellingen en werkwijze zwart op wit te lezen. We willen dat hier ter bewijze en ter waarschuwing doen, al moeten wij daarbij gezien de omvang van het handvest volstaan met het citeren van enkele veelzeggende (deel)artikelen. Wij maken daarbij gebruik van de Nederlandse vertaling van Kortenoeven, die zich met deze studie, waaraan wij de hierboven gegeven informatie over Hamas grotendeels ontleend hebben, en met deze vertaling zonder meer voor Nederland zeer verdienstelijk heeft gemaakt.

Om het handvest een heilig en onveranderlijk karakter te geven, is het gekoppeld aan vele koranverzen, die als het onveranderlijke woord van Allah gelden. Allereerst gaan aan de eigenlijke inhoud onder andere de voor niet tweeërlei uitleg vatbare woorden van de Egyptische oprichter van de Moslim Broederschap Imam Hassan al-Banna vooraf, die in 1949 waarschijnlijk door de Egyptische geheime politie in Cairo werd doodgeschoten en die de hoofddoelstelling van Hamas als volgt onder woorden bracht: "Israël zal worden gesticht en zal blijven bestaan tot de islam het vernietigt, net zoals die de voorgangers ervan heeft vernietigd"²¹⁾.

Hamasstrijders. De hoofddoelstelling van Hamas is hoe dan ook de vernietiging van Israël.

Wat deze hoofddoelstelling betreft wordt eerst de rechtmatigheid van het bestaan van de staat Israël in artikel II van het handvest ronduit ontkend. We lezen daar:

“In de overtuiging van de Islamitische Verzetsbeweging is het land van Palestina een waqf-gebied [waqf is onroerend goed met een speciale mohammedaanse bestemming; PHoptH], dat aan de moslims voor alle generaties in beheer is gegeven, tot de Dag van de Opstanding. Men mag het niet verwaarlozen, zelfs niet een deel ervan; men mag er ook geen afstand van doen, zelfs niet van een deel ervan. (...) Dit is volgens de islamitische wet de juridische status van het land van Palestina. Wat dat betreft is het als ieder land dat de moslims met geweld hebben veroverd, want de moslims hebben het in de tijd van de verovering ervan geheiligd als een religieus beheersgoed van alle generaties van moslims, tot de Dag van de Opstanding. (...) Deze waqf zal bestaan zolang de hemel en de aarde bestaan. Iedere maatregel die met betrekking tot Palestina wordt getroffen en die niet op deze islamitische wet is gebaseerd, is van nul en generlei waarde”²²⁾.

Kortom, alle onderhandelingen over een vrede in het Midden-Oosten met erkenning van het bestaansrecht van Israël, ongeacht zijn omvang, zijn van tevoren tot mislukken gedoemd. Duidelijk blijkt dit ook uit artikel 13: “Er is geen oplossing voor het Palestijnse probleem dan door de jihad. Initiatieven, voorstellen en internationale conferenties zijn tijdverspilling en een schijnvertoning”²³⁾. Hamas kan dus nooit de eis van erkenning van de staat Israël inwilligen; zij zou daarmee immers tegen haar eigen handvest ingaan en zich daarmee formeel opheffen. Wel meent zij op grond van een zinsnede uit artikel 7 een zogenaamde ‘hoedna’, een tijdelijke wapenstilstand aan te mogen gaan - ook ten aanzien van de vernietiging van Israël -, maar dit mag alleen om tactische redenen. Bij het aangaan van wapenstilstanden en vredesonderhandelingen blijft het daarom altijd de vraag hoe geloofwaardig men zijn kan en hoe kort een en ander van kracht zal blijven.

In artikel 12 vinden we vervolgens kernachtig de eis van de heilige oorlog - in samenhang met de artikelen 11 en 13 vooral tegen Israël - voor iedere rechtgeaarde mohammedaan of mohammedaanse:

“In de visie van de Islamitische Verzetsbeweging is nationalisme een onderdeel van de (islamitische) religieuze geloofsovertuiging. Niets spreekt veelzeggender en diepgaander over nationalisme dan het volgende: als de vijand islamitisch grondgebied vertrapt, worden het voeren van de jihad en het bestrijden van de vijand een persoonlijke verplichting voor iedere islamitische man en vrouw. Een vrouw mag zelfs zonder toestemming van haar echtgenoot er op uitgaan om de vijand te bevechten en een slaaf mag dat zonder toestemming van zijn meester [vet; PhoptH]”²⁴⁾.

Dit wordt nog eens herhaald in artikel 15, waarbij Palestina (Israël) onomwonden genoemd wordt: “De dag dat de vijanden enig deel van het islamitische land be-

Een scanderende Hamasvrouw. Bij vertrapping van islamitisch grondgebied worden het voeren van de jihad en het bestrijden van de vijand een persoonlijke verplichting voor iedere islamitische man en vrouw.

zetten, wordt jihad de persoonlijke verplichting voor iedere moslim. Met het oog op de Joodse bezetting van Palestina, is het noodzakelijk de banier van de jihad te hijsen”²⁵⁾. De grenzenloze haat tegen het Jodendom blijkt ook uit een zinsnede van artikel 28: “Israël, met haar Joodse identiteit en Joodse bevolking, tart de islam en de moslims. Dat de lafaards nimmer nachtrust mogen genieten”²⁶⁾.

Dat de zogenaamde ‘heilige’ oorlog vooral bestaat uit het zinloos vermoorden van Joden, staat schokkerend genoeg in artikel 7 te lezen. Hierin wordt een geautoriseerde uitspraak van Mohammed, een ‘hadith’, aangehaald. Het gaat hier om de onder de mohammedanen bekende hadith van de boom en rots. Deze luidt:

“De tijd van het oordeel zal niet aanbreken totdat de moslims de Joden zullen bevechten en hen zullen doden; bij gevolg waarvan de Joden zich achter rotsen en bomen zullen verstoppem. En iedere boom en (iedere) steen zal (dan) zeggen: ‘O moslim, o slaaf van Allah, achter mij zit een Jood, kom hier en dood hem!’, behalve de gharkadboom, want dat is een Joodse boom”²⁷⁾.

‘De tijd van het oordeel’ is het laatste oordeel en de ‘gharkadboom’ zou een bepaalde doornstruik of een wilde hortensia zijn. Hoe dit laatste ook verstaan moge worden, dit artikel kan moeilijk anders uitgelegd worden dan als een oproep tot het doden van Joden, bijvoorbeeld om het einde van de tijden te bespoedigen. En iedere mohammedaan is daartoe blijvend verplicht volgens artikel 32: “Het verlaten van de conflictcirkel met Israël is een daad van hoogverraad; allen die zich daaraan schuldig maken zullen worden vervloekt”²⁸⁾.

In de artikelen 16 tot en met 19 kan men lezen hoe opvoeding, onderwijs en kunst in dienst moeten staan van de jihad. Ontstellend is ook het onverhulde antisemitisme in artikel 22 waar de Joden niet alleen van de Eerste en Tweede Wereldoorlog de schuld krijgen, maar van elke oorlog op de wereld: “Overal op de wereld waar er

oorlog is hebben zij achter de schermen aan de touwtjes getrokken”²⁹⁾.

Veel zou nog te citeren zijn, maar we stoppen. Nog op één ding moet hier gewezen worden. Dat Hamas niet alleen bij de theorie blijft staan, maar ook tot de daad overgaat, is in de laatste jaren wel veelvuldig gebleken. Het moorddadige karakter van Hamas is aantoonbaar gebleken uit de vele terreuraanslagen, waaronder (raket)-beschietingen van burgerwoonwijken, en zelfmoord-aanslagen op burgerdoelen zoals restaurants en bussen. Enkele ontstellende feiten: vanaf februari 1989 tot maart 2000 voerde Hamas 27 aanslagen op Israël uit, waarvan 15 zelfmoordbomaanslagen, met 185 dodelijke slachtoffers en 1200 gewonden. Vanaf september 2000 tot eind maart 2004 pleegde zij 425 aanslagen, waarvan 52 zelfmoordbomaanslagen, met 377 doden en 2076 gewonden³⁰⁾.

Een schokkende videoboodschap van Hamas (februari 2006): 'en wij weten dat er geen beter bloed is dan het bloed van de Joden'.

Ten besluite

Ronduit schokkerend zijn de feiten waarmee Kortenoeven in zijn boek ons confronteert en waarvan we iets hebben doorgegeven. Wij wensen dit boek in veler handen, zonder meer in die van alle Nederlandse politici. Over het oprukkend mohammedanisme in Nederland hopen we ter waarschuwing in een volgend artikel iets te schrijven.

De Joden hebben in een weg van het wonder op 14 mei 1948 een eigen staat mogen krijgen. Direct daarna vielen Egypte, Jordanië, Libanon, Syrië en Irak het land binnen. Israël wist deze overmachtige vijanden te verslaan en de Joden werden niet in de zee gedreven. Nog meer oorlogen volgden er (1956, 1967 en 1973). Oorlogen die vaak gezien de overmacht van de Arabische vijanden naar de mens gesproken voor Israël bij voorbaat verloren waren. Toch bestaat de staat Israël tot aan de dag van vandaag nog als een teken van God. Als een teken dat God regeert. Het deksel ligt nog op het Joodse volk en het gaat nog in verharding in zijn algemeenheid zijn eigen weg, in een streng orthodoxe rechtzinnigheid

of in een weg van verwereldlijking. Nee, men kan ook niet alles goed heten wat Israël's regering doet. Maar toch weten we ook dat Gods beloften nooit zullen feilen. Hoe het dan met de bekering der Joden in het laatste der tijden precies moge gaan, het is onmiskenbaar dat God Zijn bedoelingen nog met dit volk heeft. Het is slechts een wenk van Zijn alvermogen en het deksel is weggenomen. Geen raketten of terreuracties van de 1,3 miljard mohammedanen wereldwijd kunnen de vervulling van Zijn beloften en bedoelingen verhinderen, want hier geldt Psalm 33 vers 5:

*Geen ding geschiedt er ooit gewisser,
Dan 't hoog bevel van 's HEEREN mond;
Zijn Godd'lijk almacht spreekt, en 't is er;
Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond.
Schoon de heid'nen³¹⁾ samen
List op list beramen,
God verbreekt hun raad;
Schoon de mogendheden
Snood' ontwerpen smeden,
Hij belacht haar haat.*

Drs. P.H. op 't Hof

Noten:

- 1) W. Kortenoeven, *Hamas. Portret en achtergronden*, Soesterberg, 2006 (voortaan: *Hamas*). Dit is een uitgave uit de CIDI-informatiereeks van het 'Centrum Informatie en Documentatie Israël' (CIDI) in Den Haag. Het boek omvat 265 bladzijden en kost € 17,95. Het ISBN-nummer is: 90-5911-294-6.
- 2) Zie P.H. op 't Hof, 'De breuk op het lichtst genezen¹⁾', in: *In het Spoor*, december 2006, p. 214-217
- 3) Volgens een verslag in het *Reformatorisch Dagblad* plaatst ds. W. Visscher, predikant van de Gereformeerde Gemeente in Amersfoort, in de jubileumbundel van de SGP *Op weg naar honderd jaar SGP* "kritische kanttekeningen bij de vermeende (sic!) dreigende islamisering van de samenleving". Zie: 'SGP, aanvaard tactisch neutrale staat', in: *Reformatorisch Dagblad*, 23 oktober 2008, p. 1 en 5.
- 4) *Radicale dawa in verandering. De opkomst van islamitisch neoradicalisme in Nederland*. Den Haag, oktober 2007. Een uitgave van 94 pagina's van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD).
- 5) Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, *Jaarverslag 2006*, Den Haag, april 2007, 144 pagina's.
- 6) Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, *Jaarverslag 2007*, Den Haag, april 2008, 116 pagina's.
- 7) Zie: 'Aboutaleb officieel benoemd tot burgemeester', in: *Reformatorisch Dagblad*, 1 november 2008, p. 9
- 8) De overheid heeft de openbare uitoefening van een valse godsdienst te weren en uit te roeien volgens artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis. Dit houdt vanzelf ook in dat zij geen afgodendienaars in publieke ambten mag benoemen. Zie voor het standpunt van onze oudvaders ten aanzien van artikel 36 onder andere de reprint nummer 1 van de Landelijke Stichting van ds. Oomius getiteld *Theologico-Politica Dissertatio* en verder het artikel van de heer Verwijs in dit nummer onder de titel 'Artikel 36 in het gedrang'.
- 9) Zie noot 2. De overige twee artikelen van deze serie zijn te vinden in het februari-nummer van 2007 (nr. 1, p. 28-35) en in het meinumnummer van 2007 (nr. 2, p. 84-93) van *In het Spoor*.
- 10) Wij maken hier gebruik van de bewerkte koranvertaling van prof. dr. J.H. Kramers, die als een van de beste koranvertalingen beschouwd wordt. *De Koran*, uit het Arabisch vertaald door prof. dr. J.H. Kramers en bewerkt door drs. Asad Jaber en dr. Johannes J.G. Jansen, Amsterdam/ Antwerpen, 1997¹⁷⁾.

Ook op kousenvoeten!

Inleiding

In een eerste artikel zijn we na enige opmerkingen over de persoonlijke omgang met de mohammedaan en na een uiteenzetting over de gewelddadige en antichristelijke aard van het mohammedanisme ingegaan op het ontstaan, de doelstellingen en het optreden van Hamas als oprukkende, mohammedaanse aartsvijand van Israël in het Midden-Oosten¹⁾. Naar belofte zal nu aandacht geschonken worden aan het oprukkende mohammedanisme in Nederland vooral aan de hand van de informatie die door de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD), de vroegere Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD), is aangereikt. Drie nota's uit respectievelijk 2004, 2006 en 2007 en de betreffende gedeelten uit de jaarverslagen over 2006 en 2007 dienen daarbij als

Wim Kortenoeven

Hamas portret en achtergronden

ASPEKT

CIDI-INFORMATIEREEKS

Het lezenswaardige boek van CIDI-medewerker W. Kortenoeven over de Palestijnse terreurorganisatie Hamas. In dit boek heeft hij ook de volledige tekst van het Hamas-handvest opgenomen.

grondslag. Vooraf echter nog wat over de verhouding Nederland en Hamas en kort de stand van zaken aangaande de Gazastrook die inmiddels volop in het nieuws geraakt is. Ter afronding willen we dan in de leer gaan bij één van onze oudvaders, die ons wat de omgang met aanhangers van een valse godsdienst betreft ook voor de dag van vandaag nog heel wat te zeggen hebben.

Nederland en Hamas

In het vorige artikel is mede op grond van het handvest van Hamas, zoals dat in het interessante boek van de heer W. Kortenoeven *Hamas. Portret en achtergronden*²⁾ te vinden is, het ontstellende antisemitisme van deze terreurorganisatie aangetoond en is kort beschreven hoe Hamas zich sinds juni 2007 door middel van een bloedige staatsgreep ten koste van haar zusterorganisatie al-Fatah/PLO van de Gazastrook meester gemaakt heeft.

Tot veler verbazing werd in het tijdsbestek van slechts vier dagen de strijdmacht van al-Fatah door een militaire actie van Hamas bloedig aan de kant gezet. Het RD van 6 augustus 2008 berichtte vervolgens dat Hamas na veertien maanden overheersing de laatste restanten van gewapend verzet van een invloedrijke familie in Gaza-stad die nauw met de Fatahbeweging verbonden was, heeft opgeruimd³⁾. Intussen leven de 1,5 miljoen bewoners van 'Hamastan' - zo wordt de Gazastrook met een niet onaardige woordspeling sinds de overname ook wel aangeduid - mede door blokkades van Israël en Egypte in de grootst mogelijke armoede en ellende. Dit hebben zij vooral aan hun zogenaamde 'Hamasbevrijders' te wijten. Naar eigen zeggen bevinden zij zich in de "grootste gevangenis van de wereld"⁴⁾. In Gaza-stad werd ondertussen de eenentwintigste verjaardag van de oprichting van Hamas 'gevierd'.

Het is onbegrijpelijk dat er nog Nederlanders zijn die het nog opnemen voor deze terreurorganisatie, die terecht door de VS en zelfs door de Europese Unie op de zwarte lijst van terroristische organisaties is gezet. Toch zijn ze er! Linkse politici in Rotterdam wilden een stedenband aangaan met de Gazastrook⁵⁾. Laat duidelijk zijn dat het hier ten diepste niet gaat om humanitaire hulp, ook al is het zo gebracht. Wat kan een gemeenteraad van een stad uit een landje als Nederland aan humanitaire hulp in de praktijk aan een afgegrensd gebied in het Midden-Oosten, dat geheel in handen van terroristen is, bieden? Nee, onmiskenbaar ging het deze Rotterdamse linkse politici om een steunbetuiging aan deze terroristen onder het mom van humanitaire hulp. Natuurlijk, geen zinnig mens kan iets hebben te-

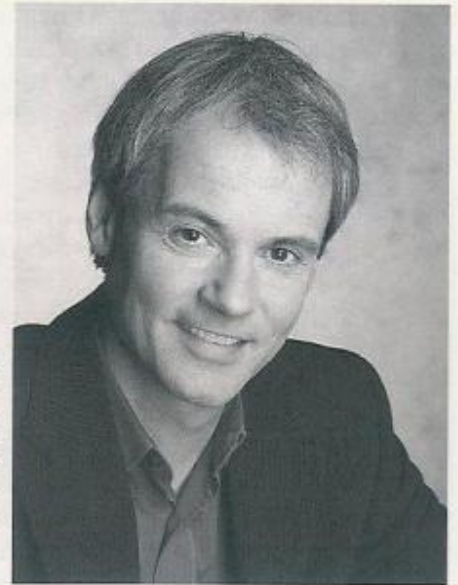
gen hulp aan de bevolking van Gaza, maar zoiets dient langs de geëigende wegen van Tweede Kamer en kabinet geregeld te worden, waaraan direct toegevoegd moet worden dat er afdoende controlemogelijkheden en zekerheden dienen te zijn dat de hulp niet in de handen van Hamas terecht komt of op andere wijze misbruikt wordt, zoals eerder vele EU-gelden gebruikt zijn voor de antisemitische en antiwesterse indoctrinatie van de Palestijnse jeugd. Het ergste is echter dat men door het aangaan van een vriendschapsband met Hamas deze revolutionaire moordenaarsbende, die als hoofddoelstelling in haar handvest de vernietiging van Israël door middel van een genocide heeft staan, als wettige regering erkend. Nuchter verstand was er ook in Rotterdam nog want dit voorstel bracht daar een storm van kritiek teweeg, terwijl de PVV-fractie in de Tweede Kamer er volkomen terecht bij de minister op aandrong dit "links-criminele voornemen te verhinderen"⁶⁾.

Bij monde van minister Verhagen van Buitenlandse Zaken heeft de Nederlandse regering zich terecht uitgesproken tegen het praten met de terroristenorganisatie Hamas.

Sommige Europarlementariërs waren overigens ook niet veel wijzer. Tijdens een bezoek van een delegatie van het Europese Parlement aan de Gazastrook is gesproken met een parlements lid van Hamas waarbij Hamasleden zijn uitgenodigd voor een tegenbezoek. En dit terwijl er een officiële afspraak van de EU is dat pas met Hamas als terroristische organisatie gepraat mag worden na afzwering van geweld en erkenning van Israël. Gelukkig heeft onze regering zich bij monde van minister Verhagen van Buitenlandse Zaken hiertegen uitgesproken, al kon hij het niet tegenhouden⁷⁾.

Terwijl wij dit artikel schrijven, is Israël de Gaza-strook binnengetrokken en is een nieuwe oorlog uitgebroken. Op 19 december vorig jaar liep het wankel bestand tussen Hamas en Israël, dat door Egyptische bemiddeling in juni tot stand was gekomen, ten einde. Terwijl Israël wel verlenen wilde, wilde Hamas dit niet. Intussen regent het weer raketten op Israël; raketten op burgerdoelen die overigens tijdens het bestand niet

SP-Kamerlid Van Bommel. Tijdens een pro-Palestijnse betoging in Amsterdam begin dit jaar ging hij openlijk over de schreef door luidkeels te roepen: 'Intifada, Palestina vrij'.

weggebleven waren en die steeds meer grote steden kunnen bereiken. Het wereldwijde protest tegen deze oorlog, mede veroorzaakt door een eenzijdige voorlichting van de pers, doet in menig opzicht wrang aan. Linkse politici in Nederland en Europa maken zich boos over de mensenrechten in de Gazastrook, maar zwijgen in alle talen over dezelfde mensenrechten van bijvoorbeeld de Christenen in vele Arabische, mohamedaanse landen. Een overheid heeft de plicht om zijn burgers te beschermen, zeker tegen terroristen die zich niet ontzien om zelfs tijdens gesloten bestanden burgers bij de voortdurende met raketten te belagen en die 'eigen' geloofsgenoten van de Fatahpartij door de knie schieten en vrouwen en kinderen als menselijk schild gebruiken. Uiterst schokkerend was in dit verband het optreden van het SP-Kamerlid Van Bommel die tijdens een pro-Palestijnse betoging in Amsterdam op 3 januari luidkeels riep: "Intifada, Palestina vrij", terwijl hij leiding gaf aan een meute die de leuze "Hamas, Hamas, Joden aan het gas" scandeerde. Volkomen terecht is hij aangeklaagd vanwege Jodenhaat, al is dit helaas niet door de overheid gedaan, maar door een advocaat die zich ook voor kwade zaken leent⁸⁾. Eén ding is duidelijk: Hamas dient zowel in het belang van het Joodse als ook het Palestijnse volk eerst uitgeschakeld te worden.

Van dawa tot jihad

In december 2004 verscheen een nota van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties onder de titel *Van dawa tot jihad. De diverse dreigingen van de radicale islam tegen de democratische rechtsorde*⁹⁾. Sinds de aanslagen van 11 september 2001 hebben de westerse samenlevingen volgens de nota te maken met een keerpunt in de internationale dreigingen vanuit radicaal mohamedaanse hoek. De aanslagen in Madrid in maart 2004 en de moord op Van Gogh in november 2004 hebben geleerd dat een en ander aan Europa en

Nederland niet voorbijgaat. De nota wil deze dreigingen op een rij zetten en mogelijke tegenmaatregelen beschrijven vanuit de gedachte dat zonder een goede kennis van de vijand geen juiste bestrijding mogelijk is. Zij stelt vast dat de radicale islam uit vele stromingen, bewegingen en groepen bestaat die met elkaar verwant zijn, maar dat deze zeer verschillende doelen en middelen hebben. Onder het begrip 'dawa', dat letterlijk 'oproep' tot de islam oftewel prediking betekent, wordt 'het uitdragen van een radicaal-islamitische ideologie' met een niet onmiddellijk gewelddadig karakter verstaan, terwijl 'jihad' op een gewapende strijd duidt. Na een bespreking van het begrip 'democratische rechtsorde' volgt in het tweede hoofdstuk een beschrijving van de ideologische en strategische visies binnen de radicale islam met de mogelijke graad van dreiging. Er worden maar liefst acht soorten van dreiging onderscheiden. Het nut van dit overzicht is dat in een kort bestek wordt getoond welke soms zeer kleine verschillen er onder de radicale islam te vinden zijn, terwijl bovendien glashelder wordt hoe gemakkelijk individuen of groepen in radicalisering kunnen opschuiven. In het derde hoofdstuk wordt beschreven hoe het weerstandsvermogen in een democratische rechtsorde kan worden verhoogd. Aangezien bewust niet ingegaan wordt op concrete dreigingen en het geheel daardoor zeer algemeen en theoretisch blijft, heeft het geen zin deze nota verder samen te vatten.

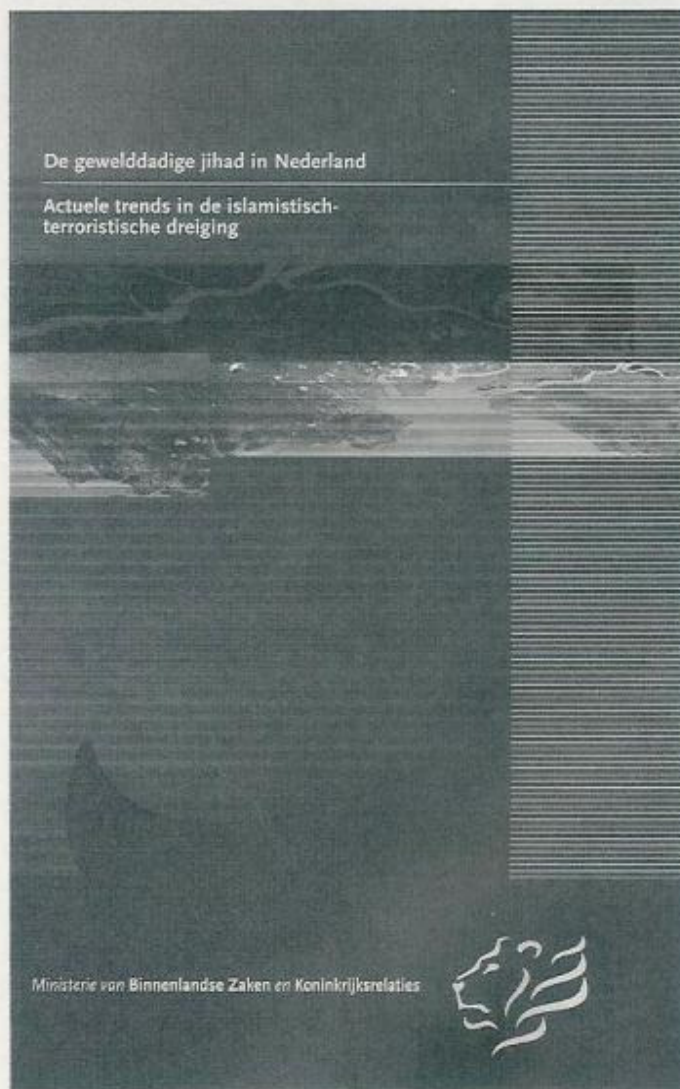
Jihad in Nederland

Een kleine anderhalf jaar later, in maart 2006, verscheen het volgende rapport: *De gewelddadige jihad in Nederland. Actuele trends in de islamistisch-terroristische dreiging*¹⁰. Het is een nadere uitwerking van de zo-even besproken nota, maar richt zich alleen op het gewelddadige, zogenoemde jihadistische mohammedanisme. Daarmee is dit rapport voor ons onderwerp van fundamenteel belang en zal hierbij uitvoeriger worden stilgestaan.

Het rapport beschrijft het ontstaan, de ontwikkeling en de actuele dreiging van de jihadistische netwerken in ons land die steeds vaker vanuit de eigen samenleving opkomen. Dit laatste is te verklaren uit het feit dat steeds meer jonge moslims radicaliseren en onder hen werving plaatsvindt, waarbij groepsdwang en vooral het internet een kwalijke rol spelen. Er worden vier trendmatige ontwikkelingen, die de huidige dreiging van radicale mohammedanen in Nederland bepalen, vastgesteld. Aan elke trend is een hoofdstuk gewijd en hier zal het belangrijkste uit elk hoofdstuk worden samengevat. Het vijfde hoofdstuk geeft een soort concluderende samenvatting.

In het eerste hoofdstuk wordt beschreven hoe de terroristische dreiging in Europa niet zozeer meer van buitenaf komt, maar hoe langer hoe meer via netwerken van eigen bodem. Het aantal geradicaliseerde mohammedanen in Europa groeit. Groeiende onvrede over de

positie van het mohammedanisme en het zoeken naar een eigen religieuze zingeving en identiteit van jonge mohammedanen verklaren dit gegeven. Het zaad van het gewelddadige mohammedanisme in Europa wordt vooral door radicale predikers in het bijzonder in salafistische moskeeën gestrooid. Hierbij komt de steeds belangrijker wordende rol van internet. Er worden drie soorten netwerken onderscheiden: transnationale, internationaal gerichte lokale en volledig zelfstandig lokale netwerken.

In het rapport 'De gewelddadige jihad in Nederland' (2006) constateert de AIVD dat de terroristische dreiging in Europa niet zozeer meer van buitenaf komt, maar hoe langer hoe meer van eigen bodem.

In het tweede hoofdstuk komen de eerste twee netwerken terug, de transnationale en de internationaal gerichte. De rol van al-Qaida als sturende moederorganisatie moet niet overschat worden. De slagkracht van al-Qaida lijkt internationaal nog maar gering te zijn, omdat zij meer een wereldwijde inspirator voor geradicaliseerde individuen en groepen wordt. Zo zijn de twee meest dreigende terreurbewegingen niet meer dan in naam tot al-Qaida toegetreden: al-Zarqawi in Irak en de gewelddadige oppositie in Saudi-Arabië. De ideologie van al-Qaida houdt in dat door westerse invloed de internationale moslimgemeenschap in slaap is gevallen en dat

deze invloed met behulp van een gewelddadige jihad moet worden beëindigd om daarna tot de zuivere islam terug te keren. Daarbij heeft iedere mohammedaan de plicht aan deze jihad actief mee te werken. Hiermee is een decentralisatie van al-Qaida als aansturend netwerk verklaard, maar heeft zich ook het actiegebied enorm uitgebreid. Transnationale netwerken houden zich bezig met werving en training van nieuwe rekruten en de financiële en materiële ondersteuning van de jihad in de conflictgebieden en de verspreiding van de radicale ideologie. Begin 2002 werd Nederland geconfronteerd met activiteiten van buitenlandse rekruteurs toen twee Marokkaanse jongens uit Nijmegen op weg naar het conflictgebied Kasjmir door Indiase grenstroepen werden neergeschoten. Zij bleken geronseld voor de jihad door een netwerk dat rond de al-Fourkaan moskee in Eindhoven opereerde. In december 2005 werd in de pers bericht dat drie jongeren naar de Kaukasus waren gereisd voor jihadactiviteiten.

Radicalisering in Nederland

In het derde hoofdstuk wordt ingegaan op de toenemende radicalisering vooral onder jongeren en op de lokale netwerken in Nederland. Het gaat daarbij om radicale mohammedanen van eigen bodem die nauwelijks banden onderhouden met internationale groepen. De Hofstadgroep is het meest duidelijke voorbeeld van een lokaal zelfstandig netwerk in Nederland. Sinds 2003 stelt de AIVD behalve radicalisering en rekrutering van bovenaf via moskeeën een trend van sterke radicalisering van onderaf vast, die 'autonome radicalisering' wordt genoemd en vooral via internet plaatsvindt. Het zijn veelal gefrustreerde en van de maatschappij vervreemde mohammedaanse jongeren die op zoek gaan naar een eigen identiteit en daarbij vatbaar zijn voor radicalisering. Het salafisme blijkt dan voor hen een grote aantrekkingskracht te hebben. Deze stroming onder het soennitische mohammedanisme wil terug naar de 'zuivere islam' van de voorouders (salaf = voorouders, namelijk Mohammed en zijn directe opvolgers) en is zeer orthodox met strakke en duidelijke leefregels. Deze leer wordt via salafistische moskeeën en rondreizende predikers verspreid waarna verdere radicalisering in huis-kamerbijeenkomsten onder leiding van een charismatische leider plaats kan vinden (Hofstadgroep). Radicale moslims van de eerste generatie hebben vaak aansluiting op internationale netwerken, terwijl jongeren van de tweede en derde generatie zich meer in lokale netwerken concentreren. Een enkele keer gaat het om Nederlandse bekeerlingen, die 'poldermoslims' genoemd worden. Een nieuwe ontwikkeling is de groeiende deelname van jonge vrouwen aan de lokale jihadistische netwerken (radicale moslima's); een ontwikkeling die zich ogenschijnlijk vooral in Nederland voordoet.

Van belang in Europa en Nederland is ook het bestaan van de Takfir Wal Hijra. Dit is een extremistische, in de jaren zestig in Egypte ontstane groep, die net als de sa-

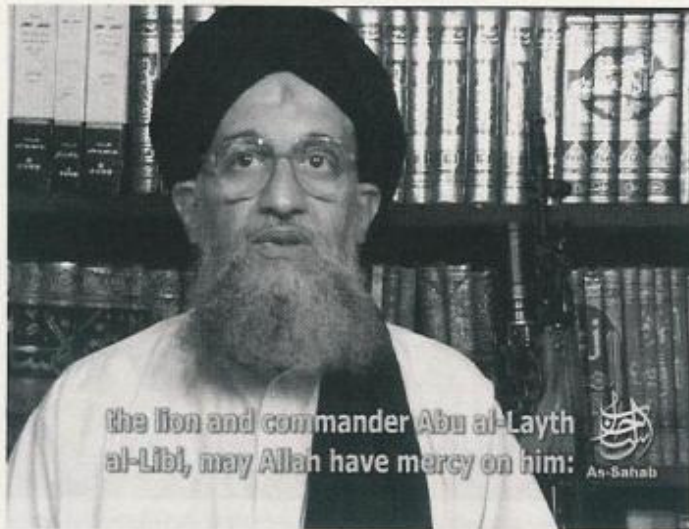

Een nieuwe ontwikkeling in Nederland is de groeiende deelname van jonge mohammedaanse vrouwen aan lokale jihadistische netwerken.

lafisten gericht is op de zuivere islam, maar die tevens op eigen gezag hen die zich niet tot de zuivere islam bekeren, tot 'ongelovigen' verklaart (takfir betekent: excommunicatie). Netwerken die uitgaan van de neo-takfir-ideologie, vormen een directe bedreiging voor Nederland omdat zij geweld tegen ongelovigen in het algemeen en afvallige mohammedanen in het bijzonder gewettigd achten. Het bekendste netwerk van dit soort is de Hofstadgroep, die in 2002 en 2003 ontstond en waarvan de belangrijkste leden na de moord op Theo van Gogh zijn aangehouden. Een nieuw netwerk heeft zich daarna echter weer gevormd in de geest van Mohammed B., van wie Samir A. de belangrijkste figuur was en die in oktober 2005 samen met anderen werd gearresteerd op verdenking van voorbereidingen voor aanslagen op politici zoals Geert Wilders en Ayaan Hirsi Ali en het AIVD-gebouw. Het lijkt hier te gaan om een wat afwijkende, typisch Nederlandse jihadvariant in Europa gericht op individuen en een lokale politieke strijd.

Toenemende invloed van internet

Bij de radicalisering en jihadisering speelt het internet een steeds belangrijkere rol. Men spreekt wel van de 'turbo van de jihadbeweging'. Als informatiebron voor terroristische methoden en middelen wordt het ook het virtuele (denkbeeldige) trainingskamp genoemd. Goedkoop, snel en gemakkelijk toegankelijk heeft het een wereldwijd bereik en dient het als (anoniem) podium voor meningsvorming en contactlegging. De AIVD verwacht dat de toekomstige dreiging van mohammedaanse terreur tegen Europa en Nederland voor een groot deel door het internet bepaald zal worden. Daarbij is de rol van al-Qaida teruggedrongen tot 'virtuele database', een centrale bank van gegevens via internet waaruit iedere radicale mohammedaan zijn inspiratie en terroristische informatie kan halen. De videoboodschappen van de tweede leider van al-Qaida, Al-Zawahiri, lijken meer propaganda ter inspiratie en

De videoboodschappen van Al-Zawahiri lijken meer propaganda dan echte concrete bedreigingen.

mobilisatie van radicale mohammedanen over de hele wereld dan echte concrete dreigingen. Elk netwerk en iedere individuele mohammedaan kunnen via internet hun eigen (gewelddadige) ideologie samenstellen. Op het internet ontstaat een 'virtuele oemma' (oemma is de mohammedaanse gemeenschap wereldwijd), die veelal beheerst wordt door radicale mohammedaanse stromingen en predikers.

Wanneer men los van bestaande netwerken radicaliseert en geheel zelfstandig overgaat tot geweld, spreekt men van 'zelfontbranders'. Een bekend voorbeeld is Richard Reid, die in december 2001 met explosieven in zijn schoen een Amerikaans vliegtuig trachtte op te blazen, terwijl in Nederland de 18-jarige Yahya K. uit Sas van Gent na bedreigingen tegen Hirsi Ali en de AIVD in september 2004 werd gearresteerd. Hij bezat explosieven die hij met behulp van internet zelf gemaakt had.

Actuele dreiging in Nederland

In het laatste hoofdstuk wordt vastgesteld dat de kans voor een aanslag in Nederland reëel aanwezig is. Met relatief eenvoudige middelen kan een groot aantal slachtoffers gemaakt worden. De AIVD heeft verscheidene keren in de afgelopen jaren aanwijzingen voor een aanslag gekregen vanuit eigen onderzoek of vanuit informatie uit het buitenland. In 2006 telde Nederland tussen de tien en twintig jihadistische netwerken die als lokaal autonoom moeten worden beschouwd, maar ook een aanzienlijke groep van internationaal georiënteerde netwerken¹¹⁾. Individuen en groepjes kunnen onder invloed van internet plotseling tot geweld overgaan waardoor de dreiging aanzienlijk toeneemt en tevens ook veel minder in beeld te krijgen is. Het rapport stelt verder dat de dreiging van geweld niet weggeredeneerd moet worden vanwege de jonge leeftijd van vele radicale mohammedanen in de Nederlandse netwerken alsof het slechts om puberaal gedrag zou gaan gepaard met een grote mate van amateurisme. Verscheidene keren

zijn in Nederland personen jonger dan twintig jaar op jihad naar het buitenland gegaan, terwijl de moord op Van Gogh heeft aangetoond dat men voor moord en terreur niet terugdeinst, waarbij van spijt achteraf geen enkele sprake is. Twee van de aanslagplegers in Londen waren onder de twintig. Kortom, het is niet vol te houden dat de jeugdige leeftijd een belemmering voor terreur vormt. Tevens neemt het amateurisme af vanwege professionalisering via internet en het bekendmaken van de werkwijze van politie en AIVD.

Het rapport biedt voor de lange termijn de volgende oplossingsrichting: "Een stevig contra-terrorismebeleid dient daarom hand in hand te gaan met het bevorderen van integratieprocessen en het mobiliseren van de weerstand tegen radicalisering binnen de islamitische gemeenschap"¹²⁾. Aan deze oplossingsrichting ontbreekt helaas heel wat, zeker vanuit principieel oogpunt. We hopen aan het eind van dit artikel hierop terug te komen.

Jaarverslag 2006

Volgens het jaarverslag van de AIVD over 2006 is er goede vooruitgang geboekt in de bestrijding van het jihadistische terrorisme¹³⁾. In maart sprak de rechter in het Hofstadproces uit dat deze groep een terroristische organisatie was. Van de elf in 2005 aangehouden verdachten in de zogenoemde Piranha-zaak zijn er zes veroordeeld, waarbij de rechter in december bepaalde dat er geen sprake was van een terroristische organisatie, maar dat Samir A. wel een terroristische aanslag had

GEHANDELD UIT GELOOF!

Tijdens zijn arrestatie droeg de moordenaar van Theo van Gogh, de mohammedaan Mohammed Bouyeri (toen 26 jaar) een afscheidsgedicht bij zich waaruit bleek dat hij martelaar had willen worden. Dit veelzeggende gedicht begon letterlijk als volgt:

IN BLOED GEDOOPT

Dit is dan mijn laatste woord...

Door kogels doorboord...

In bloed gedoopt...

Zoals ik had gehoopt.

Op de laatste dag van zijn proces verklaarde Mohammed Bouyeri tegenover de rechter met betrekking tot het vermoorden van Theo van Gogh: 'Ik heb gehandeld uit geloof. En ik heb zelfs aangegeven dat als het mijn vader was geweest of broertje had ik precies hetzelfde gedaan'.

voorbereid. In november werden zeven personen rond het Hofstadnetwerk in staat van beschuldiging gesteld vanwege werving voor de gewapende strijd en vanwege opruiming¹⁴). Over heel 2006 wordt vastgesteld dat het binnen de netwerken relatief rustig bleef door het gebrek aan echte leidersfiguren en onderlinge verdeeldheid. Anderzijds nam het aantal moskeeën en mohammedaanse instellingen toe dat onder salafistische invloed kwam. De imams en bestuurders maken daarbij in toenemende mate gebruik van een 'façadepolitiek', dat wil zeggen, men vermijdt radicale uitspraken ter voorkoming van opspraak, maar binnenskamers schuwt men die niet¹⁵). Men werkt dus met een dubbele agenda. Rondreizende predikers die door lezingen in moskeeën en mohammedaanse centra hun gang mogen gaan, alsook de invloed van internet jagen het proces van radicalisering onder vooral jonge Marokkanen aan. Nieuw is dat enkele jongeren uit de Turkse gemeenschap aansluiting hebben gezocht bij radicalen. Er ontwikkelt zich tevens een mohammedaanse jeugsubcultuur die zich sterk afzet tegen de Nederlandse samenleving en die gekenmerkt wordt door mohammedaanse kleding, symbolen van extremistische mohammedaanse stromingen en extreme uitspraken. Ook leerkrachten geven in enkele gevallen blijk van hun radicale ideeën. De Utrechtse lerares die weigerde mannelijke collega's een hand te geven, bleek onder salafistische invloed te staan.

Oprukkend neoradicalisme: radicale dawa in verandering

In oktober 2007 verscheen het rapport *Radicale dawa in verandering. De opkomst van islamitisch neoradicalisme in Nederland*¹⁶). Werd in het eerste rapport de dreiging van het radicale mohammedanisme in brede zin beschreven, waarbij twee hoofdsoorten naar voren kwamen: gewelddadig jihadisme en de radicale dawa, en werd in het tweede de gewelddadige jihad uitgewerkt, dan is in dit derde rapport de radicale dawa aan de beurt. Het gaat in deze nota dus niet om de dawa ('oproep tot de islam') in algemene zin als streven om zoveel mogelijk mohammedanen tot de praktijk te bewegen, maar om de radicale, als ultraorthodox aangeduide, niet gewelddadige variant die onder afwijzing van de westerse democratische denk- en leefwereld deze ingrijpend wil 'hervormen' in zuiver mohammedaanse zin. Deze vorm is daarbij zeer activistisch en onverdraagzaam en roept onder afwijzing van integratie op tot een maatschappelijk isolement, maar ondersteunt en verheerlijkt daarbij geen geweld. Toch acht de AIVD deze vorm terecht een bedreiging voor de maatschappelijke orde. De AIVD heeft in de afgelopen jaren vastgesteld dat deze radicale dawa-bewegingen in Europa en ook in Nederland in kracht toenemen. Aanvankelijk aangestuurd vanuit het buitenland zijn zij zelfstandig(er) geworden en worden zij hoe langer hoe professioneler. De AIVD noemt dit proces van verzelfstandiging en professionalisering 'de opkomst van neoradicalisme'.

VERKLARENDE BEGRIPPENLIJST

Neoradicalisme: mohammedaans radicalisme dat zich kenmerkt door een grotere professionele en strategische aansturing.

Salafisme: een brede ideologische stroming binnen het mohammedanisme die een letterlijke terugkeer bepleit naar de 'zuivere islam' uit de tijd van Mohammed en zijn directe opvolgers. Vaak conservatief en ultraorthodox.

Gewelddadige Jihad: de gewapende strijd tegen (vermeende) vijanden van het mohammedanisme.

Takfir Wal Hijra: extremistische groep die terug wil naar de 'zuivere islam' en die geweld tegen ongeloofigen in het algemeen en afvallige mohammedanen in het bijzonder gewettigd acht.

Dawa: oproep tot het mohammedanisme; vreedzame activiteiten die erop gericht zijn zoveel mogelijk moslims het mohammedanisme actief te laten belijden.

Radicale dawa: intensieve (bekerings)activiteiten die erop gericht zijn om de samenleving zeer ingrijpend te hervormen naar radicaalmohammedaans model, zonder ondersteuning en verheerlijking van geweld.

Façadepolitiek: men vermijdt naar buiten toe radicale uitspraken ter voorkoming van opspraak, maar binnenskamers schuwt men die niet.

Takiyya: mohammedaans dogma dat men bij dreigend gevaar uit zelfverdediging een andere identiteit mag aannemen of anders gezegd dat men mag werken met een dubbele agenda. Hieronder kan men ook rekenen het voeren van een façadepolitiek.

Dit proces wordt in het eerste hoofdstuk in algemene zin beschreven. In Nederland komt dit proces vooral in de niet gewelddadige variant van het salafisme tot uitdrukking (tweede hoofdstuk). Het gaat daarbij vooral om een aanzienlijke toename van salafistische lezingen. Hoofdstuk drie gaat wat nader in op enkele dawa-bewegingen die ook in Nederland, maar vooral in ons omringende landen als Denemarken, Duitsland en Engeland een rol spelen. In het vierde hoofdstuk worden de veiligheidsrisico's van deze bewegingen voor een democratische rechtsorde benoemd. In het laatste hoofdstuk worden ideeën aangedragen om het neoradicalisme tegen te gaan. Aangezien op hoofdpunten van overlappings met de tweede nota sprake is, willen we uit elk hoofdstuk alleen nog enkele belangwekkende zaken naar voren halen.

Oprukkend mohammedanisme in Nederland op kousenvoeten

De nota onderscheidt drie fases in de ontwikkeling van het neoradicalisme. De eerste begon rond 1985 onder sterk buitenlandse aansturing met behulp van vooral veteranen uit Afghanistan en Bosnië en salafistische moskeeën die door organisaties uit Saudi-Arabië werden gesteund. Na 11 september 2001 zette mede onder invloed van internet een proces van losmaking in, waarbij de radicale dawa-bewegingen zich ook afzetten tegen de gewelddadige jihadisten omdat zij geen al te negatieve aandacht wilden oproepen.

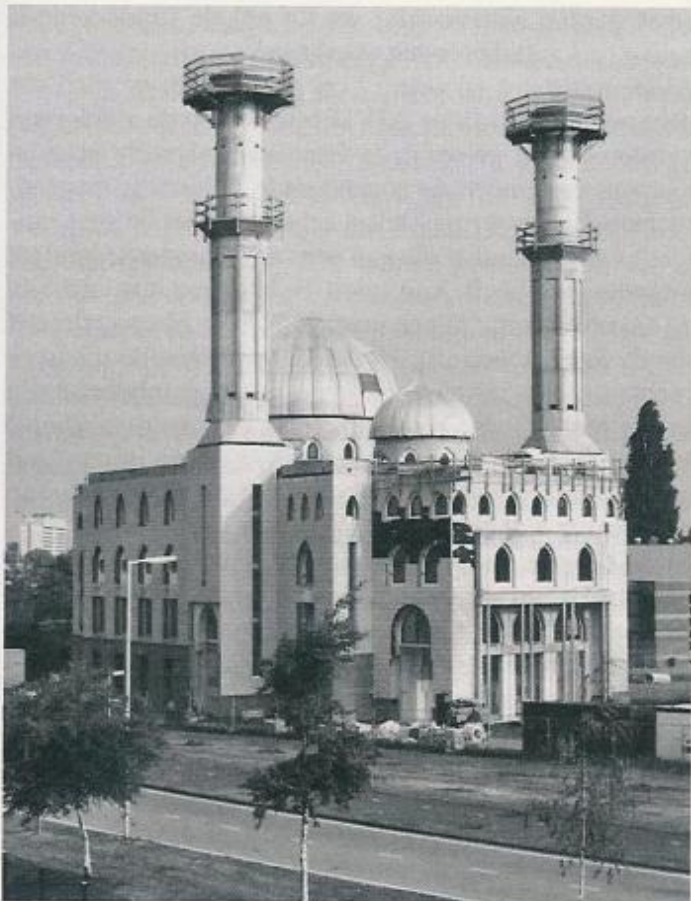
Na de terreuraanslag op de Twin Towers (WTC) in New York (11 september 2001) gingen de radicale dawa-bewegingen zich afzetten tegen de gewelddadige jihadisten om zo zelf al te negatieve aandacht te ontgaan.

De organisatiegraad was laag en het amateurisme menigmaal groot. Er ontstond ondertussen een nieuwe generatie dawa-predikers die een meer rationele en tactische strategie predikten. En daarmee komen we sinds ongeveer 2007 in de derde fase die we in navolging van het RD met de term het 'mohammedanisme op kousenvoeten' kunnen aanduiden¹⁷⁾. Dat is de fase waarin deze predikers sluipend en heimelijk te werk gaan om zich op tactische wijze door aanpassing van de boodschap te verzekeren van mohammedaanse jongeren met hun identiteitsproblemen. De organisatie wordt minder gebrekkig en de professionalisering neemt toe. Tegelijk eist het neoradicalisme de rol van vertegenwoordiger van alle mohammedanen op (eerste hoofdstuk). In Nederland is de opkomst van het politieke moham-

medaanse neoradicalisme vooral te vinden in het politieke salafisme. Eind jaren tachtig ontstaan in Amsterdam en Eindhoven onder Saudische aansturing de al-Tawheed en de al-Fourkaan moskee. Iets later volgt de as-Soennah moskee in Den Haag en een in Tilburg. Deze vier salafistische moskeeën, met wie weer drie á vier kleinere moskeeën verbonden zijn, zijn goed georganiseerd en hebben begaafde leiders. Een in Nederland geboren en getogen jonge generatie van welbespraakte predikers houdt in deze moskeeën lezingen waarin ze zich specifiek richten op de belevingswereld van de mohammedaanse Marokkaanse jongeren van de tweede en derde generatie. Ze spelen daarbij in op de gevoelens van achterstelling en onvrede van velen onder hen doordat zij stellen dat de antwoorden op de vele vragen van jongeren alleen in de zuivere islam te vinden zijn en dat de Nederlandse gemeenschap en overheid de 'zuivere islam' onderdrukt. Tevens roepen zij vooral de hoger opgeleide jongeren op tot beïnvloeding van allerlei maatschappelijke instellingen en overheidsinstanties om zo een maatschappelijk middenveld te kweken. Zij bieden de jongeren waarden en normen met strikte op de koran gefundeerde leef- en gedragsregels, waarbinnen velen geestelijke rust en een stevige sociale basis vinden. Salafisten beschouwen alle afwijkingen en vernieuwingspogingen als afgoderij ('shirk'). Invoering van de sharia is plicht en de democratische rechtsstaat wordt afgewezen omdat mensenwetten boven die van Mohammed gesteld worden. Integratie is daarmee een bedreiging van de zuivere islam. Joden zijn aartsvijanden van de islam en sjieten zijn afvalligen. Uiterst gevaarlijk is bovendien de leer van de 'takiyya'. Dit dogma houdt in dat men bij dreigend gevaar uit zelfverdediging een andere identiteit mag aannemen. Dit betekent dat salafistische moskeeën met een dubbele agenda (kunnen) werken: zij brengen eventueel een gematigde boodschap naar buiten, terwijl binnenskamers heel wat anders te horen is. Het aantal lezingen en predikers is tussen 2005 en 2007 enorm toegenomen. In 2007 hielden ongeveer vijftien ervaren predikers hun 'lezingen' op meer dan 30 locaties, namelijk in Marokkaanse moskeeën of mohammedaanse jongerencentra (er waren in 2007 ongeveer 550 moskeeën, waarvan een kleine helft als Marokkaans aangeduid kan worden). Bovendien zijn er nog ongeveer tien predikers in opleiding. Deze predikers bieden een koranuitleg die meestal stoelt op die van salafistische Saudische geestelijken, maar zij beklemtonen wel dat het gaat om een neutrale, alle nationaliteiten overstijgende mohammedaanse identiteit. De AIVD meent te kunnen vaststellen dat deze prediking onder de Turkse gemeenschap in Nederland minder weerklank vindt; wellicht omdat het thuisland een gematigde vorm van mohammedanisme kent (tweede hoofdstuk).

Oprukkend mohammedanisme in Europa

Behalve in Nederland groeit het aantal salafisten ook in België, Duitsland en Frankrijk. In de ons omringende

In het bestuur van de nog niet volledig afgebouwde grote es-Salaam moskee in Rotterdam zitten enige vertegenwoordigers van de Moslimbroeders.

landen zijn behalve de salafisten nog andere radicale dawa-bewegingen actief zoals de Moslimbroeders, Tablighi Jamaat en Hizb ut-Tahrir. Deze bewegingen hebben een andere ontstaansgeschiedenis en verschillen onderling in leer en strategie, maar hebben anderzijds belangrijke overeenkomsten met de salafisten. Zij hebben in Nederland een zekere aanhang, maar zijn minder succesvol dan de salafisten die in Nederland een voortrekkersrol spelen. De Moslimbroeders zijn niet tegen politieke betrokkenheid en willen de samenleving islamiseren mede door het scheppen van een maatschappelijk middenveld. Zij zijn vooral in Duitsland en Denemarken (rel rond de Deense cartoons) actief. In het bestuur van de es-Salaam moskee in Rotterdam zitten enige vertegenwoordigers.

Tablighi Jamaat ('beweging van de boodschap') houdt zich daarentegen afzijdig van politiek en geweld, maar bedrijft actief 'zending' op straat. In Nederland richten zij zich op de Marokkaanse en Pakistaanse gemeenschap, waaronder zij aanhangers hebben.

Hizb ut-Tahrir (Partij van de vrijheid) is een zeer polariserende beweging die meer heimelijk werkt en een cellenstructuur kent met een militaire rangorde. Zij streven naar een mohammedaans wereldrijk, het islamitische kalifaat, dat op langere termijn eventueel met geweld gevestigd moet worden. In Denemarken, Duitsland en Engeland zijn ze redelijk succesvol. In Nederland richten zij zich op de Turkse gemeenschap, maar

de aanhang is klein (derde hoofdstuk).

Na een analyse van de veiligheidsrisico's trekt het rapport conclusies. Ten aanzien van de verhouding burgers en overheid (verticale dimensie): "De radicale dawa tast op dit moment de democratische rechtsorde al ten dele, maar dan wel op beperkte wijze aan"¹⁸). Wat betreft de verhouding van de burgers onderling (horizontale dimensie) stelt het rapport vast: "Bij een blijvende groei van de radicale dawa en onvoldoende weerstand vanuit de samenleving, valt niet uit te sluiten dat de onverdraagzame boodschap op langere termijn voor serieuze maatschappelijke spanningen en polarisatie zal kunnen zorgen"¹⁹) (vierde hoofdstuk). De oplossingsrichting zou gezocht moeten worden in preventie en een verhoging van het weerstandsvermogen tegen radicalen (vijfde hoofdstuk).

Jaarverslag 2007

Volgens het jaarverslag over 2007, dat in april 2008 verscheen²⁰), werden van de zeven in 2006 aangehouden personen de meesten vrijgesproken; één werd vanwege opruiing tot een maand gevangenisstraf veroordeeld. Op oudejaarsdag werden drie personen in Rotterdam gearresteerd op verdenking van een mogelijke aanslag. Er leken geen contacten te zijn met een jihadistische netwerk en vooral bij de hoofdverdachte was meer sprake van een plotselinge opwelling (zelfontbrander). In het algemeen zetten de in het vorige jaarverslag genoemde tendensen zich voort. Wel is sprake van een toename van de invloed van radicale predikers onder de mohammedaanse jongeren. Op steeds meer plaatsen houden steeds meer salafistische jongerenpredikers lezingen, waarbij men integratie en de Nederlandse democratische rechtsorde afwijst. Openlijk verkondigt men echter geen geweld. Men is niet meer direct gericht op confrontatie, maar op een "een gestage en duurzame groei van de radicale islam in Europa". De strategie is gewijzigd en de boodschap wordt aan de hoorders en omstandigheden aangepast. Het gaat daarbij om 25.000 tot 30.000 vooral jongere Marokkanen die voor deze boodschap ontvankelijk zijn²¹). Volkomen terecht duidde een verslaggever van het RD dit aan als de radicale islam komt op kousenvoeten²²). Bij de presentatie van het rapport berichtte de directeur van de AIVD ook nog dat het om twintig rondreizende jongerenpredikers gaat en dat de dreiging vanuit de netwerken is toegenomen²³). Minister Ter Horst van Binnenlandse Zaken voegde er in een overleg met de Tweede Kamer op 5 september 2007 nog aan toe dat er ongeveer 2500 "potentiële activisten" zijn²⁴).

Beoordeling

Komen we tot een beoordeling! De nota's en jaarverslagen overziende kunnen nuchterheid en diepgaande kennis het AIVD niet ontzegd worden. Deze dienst analyseert de verschillende mohammedaanse opvattingen

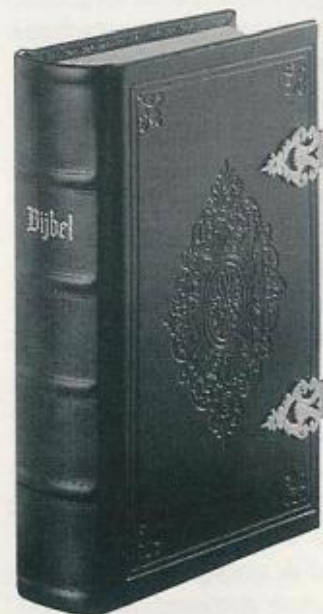
Minister Ter Horst van Binnenlandse Zaken (foto A. Oomen). Volgens haar zijn er ongeveer 2500 potentiële activisten van het neoradicalisme in Nederland (2007).

nauwgezet en lijkt daarbij het mogelijke dreigingsgevaar niet te bagatelliseren. Hoewel de AIVD de directe dreiging van mohammedaanse radicalen niet hoog inschat, sluit de dienst deze niet uit, terwijl de dienst waarschuwt voor de indirecte dreiging die er onmiskenbaar blijft en niet minder wordt. Vooral het laatste rapport en jaarverslag wijzen op het toenemende gevaar van een heimelijk en sluipend radicaliseringproces. Het neoradicalisme op kousenvoeten. Laten wij hierbij ook bedenken dat verschuivingen in radicalisering zich snel en plotseling kunnen voordoen. De grenzen tussen de jihad en de radicale dawa zijn soms moeilijk te maken, zeker wanneer het om individuele personen gaat die wellicht van de tactiek van de 'takiyya' gebruikmaken, dus met een dubbele agenda werken. Gematigde mohammedanen hebben geen enkele invloed op radicale mohammedanen en dit weten de meesten zeer goed, wat hun geraffineerdheid alleen maar kan bewijzen. Ook gezien een zaak als de 'takiyya' blijft het altijd maar de vraag hoe gematigd een mohammedaan is. Nee, het is hier niet de bedoeling een bijdrage te leveren aan de 'islamofobie' (overdreven angst voor de islam), maar het gaat evenmin aan struisvogelpolitiek te bedrijven. Vaak wacht het op een charismatische leider die velen aan zich weet te binden. Zo is het in Duitsland in de jaren dertig gegaan, zo is het in Iran gegaan. Waakzaamheid blijft daarom altijd geboden evenals vreemdelingenhaat en incorrect gedrag verre van ons dienen te zijn. Heeft het Westen en vooral Nederland het niet zeer diep verzondigd gedachtig aan de weldaden die God in het verleden geschonken heeft? Wat biedt het vandaag aan de dag de mohammedaanse jongeren aan waarden en normen meer dan een oppervlakkig, egoïstisch materialisme en een vrijheid in de grootste ongebondenheid? Het zedelijke en geestelijke verval in Nederland kent ongekende hoogten. De hand dient in eigen boezem. Het heil ligt alleen in een onvoorwaardelijke terugkeer tot Gods Woord, voor overheid en onderdaan! Laat dit

eerst gezegd zijn voordat we tot enkele fundamentele kritische kanttekeningen overgaan.

Allereerst dient er weer²⁵⁾ op gewezen te worden dat deze rapporten van de AIVD bouwen op de zandgrond van een 'heilig' geloof in de democratie als rechtsstaat en daaraan verbonden de zogenoemde universele mensenrechten. Een regeringsstelsel echter dat niet de soevereiniteit van God, maar die van een mensenmeerderheid tot uitgangspunt heeft, kan nooit Bijbels verantwoord zijn en zal uiteindelijk alleen maar blijken te zijn een rietstaf die de hand doorboort. Hetzelfde geldt van de mensenrechten indien ze niet opkomen uit en gefundeerd zijn in het recht Gods. Natuurlijk, van een overheidsdienst kunnen we helaas aan de dag van vandaag in ons land niets anders verwachten. Toch dient altijd weer hierop gewezen te worden. Tot de Wet en de Getuigenis!

In de tweede plaats wordt aan het feit dat onverdraagzaamheid, geweld, haat en oorlog tot het wezen van het mohammedanisme behoren, onvoldoende recht gedaan. Zo wordt in de eerste nota gesteld dat "van onverenigbaarheid van islam en democratie in haar algemeenheid geen sprake is"²⁶⁾. Ter onderbouwing worden dan twee zaken aangehaald de 'shura' als maatschappelijke raadpleging en 'bajat' als maatschappelijk contract. Iets verder constateert de nota zelf al dat deze zaken in de mohammedaanse theologische en maatschappelijke discussie nauwelijks een rol spelen. Op deze stelling is daarom nogal wat - zo niet alles - af te dingen. Hier wordt er onterecht van uitgegaan dat het mohammedanisme op zich niet gewelddadig van karakter zou zijn en dat wat men tegenwoordig liberale vormen van mohammedanisme noemt, geen afwijkingen van het oorspronkelijke mohammedanisme zouden zijn. We hebben er in ons eerste artikel op gewezen dat gezien de handelwijze van de auteur Mohammed en de (latere) verbreiding van zijn godsdienst het onloochenbaar is dat de uitleg van de koran als een boek van geweld, oorlog en onderdrukking de enig juiste is. Geweld en oorlog behoren tot het wezen van het orthodoxe of zuiwere mohammedanisme. Gematigde of liberale vormen

Het heil ligt alleen in een onvoorwaardelijke terugkeer tot Gods Woord. Altijd dient hierop weer gewezen te worden. Tot de Wet en de Getuigenis!

van mohammedanisme zijn niet orthodox en moeten als verbasterde en gesecculariseerde vormen beschouwd worden. Een gematigd mohammedanisme bestaat dus eigenlijk niet, gematigde mohammedanen overigens gelukkig wel. De termen 'radicale' of 'gewelddadige' islam (ook islamisme) en 'radicale' of 'gewelddadige' moslims (islamisten) zijn dus eigenlijk dubbelop. Toch hebben we deze gangbare termen in navolging van de AIVD gebruikt omdat de meeste vormen van mohammedanisme in ons land niet gewelddadig zijn. Maar het is nodig ook dit feit steeds in het oog te houden. Elke mohammedaan is ten diepste op grond van zijn religie een potentiële terrorist, zeker zodra hij de sharia en koran echt serieus gaat nemen. Daarbij komt dat elke vredelievende mohammedaan kinderen kan krijgen die zich met recht kunnen beroepen op teksten van de koran die geweld rechtvaardigen en propageren. Hoewel de stelling te ver gaat dat de AIVD wat de inschatting van gevaar en dreiging betreft aan struisvogelpolitiek doet, moet toch vastgesteld worden dat deze dienst daaraan niet helemaal ontkomt omdat hij aan dit gegeven al te zeer voorbijgaat. Laat duidelijk zijn dat elke uitleg van het mohammedanisme in de zin van geweldloos en tolerant strijdig is met het wezen ervan en getuigt van een verwesterde en daarmee verwereldlijkte aanpassing in de ogen van de orthodoxe mohammedaan van sjitische of soennitische snit.

Dat de dienst ook verder aan Bijbelse noties voorbijgaat, komt ook duidelijk in de geadviseerde oplossingsrichting naar voren. Preventie in de zin van een "stevig contra-terrorismebeleid", "het bevorderen van integratieprocessen" en verhoging van het weerstandsvermogen tegen radicalisering²⁷⁾ kunnen op zich onderschreven worden, maar daarbij komt het wel op de juiste invulling en uitwerking van deze begrippen aan. En juist die ontbreken geheel! Gezien vanuit Gods Woord en het ambt van de overheid (artikel 36 NGB) moet zonder meer gesteld worden dat moskeeën als afgodstempels moeten verdwijnen, mohammedaanse, al dan niet met gelden sjoemelende scholen dienen te worden gesloten en predikers die in het openbaar de 'dawa' of nog erger het jihadistische terrorisme uitdragen, worden opgepakt.

De overheid dient onder genaturaliseerde mohammedaanse landgenoten het Evangelie te (doen) verkondigen en zij mag geen mohammedanen die zich niet tot het Christendom bekeren, het Nederlandse staatsburgerschap verlenen. Allereerst om principiële redenen niet, maar ook niet met het oog op het staatsgevaarlijke karakter van deze afgodendienst. Uiteindelijk kan er voor hen die niet beloven zich aan Gods Woord en wet te willen houden, geen plaats in Nederland (meer) zijn. Hoewel het vandaag aan de dag bijna een misdaad lijkt te zijn - helaas ook binnen een gedeelte van de Gereformeerde Gezindte en de SGP! - dit laatste zo te stellen, zijn wij ervan overtuigd dat wij daarmee naar Gods Woord en onze belijdenis spreken. Ook gaan wij daarmee in het spoor van onze Godzalige vaders, zoals uit het volgende kan blijken.

Gezien vanuit Gods Woord en het ambt van de overheid (artikel 36 NGB) dienen moskeeën als afgodstempels zonder meer te verdwijnen.

Dominee Smytegelt

In zijn bekende catechismusverklaring gaat ds. B. Smytegelt in de toepassing bij de uitleg van het tweede gebod in op de plicht van de overheid ten aanzien van roomse landgenoten. Na er eerst op gewezen te hebben dat onze voorouders in het afwerpen van het roomse juk ten tijde van de Reformatie geen opstandelingen geweest zijn omdat zij anders een afgod hadden moeten dienen, wijst hij op het vreselijke optreden van de inquisitie in ons land om vervolgens de klacht te uiten dat er na het door Gods genade verdrijven van de roomse antichrist nog roomsen in ons land zijn. De overheid mag volgens hem geen roomsen in ons land toelaten.

"Daarvan zijn wij door Gods genade in ons land verlost; maar het is zulk een gruwelijk kwaad dat wij papisten in ons land hebben. God heeft ons er uit willen hebben en wij laten ze er wederom in. Wij dienden zo wijs te zijn als de Egyptenaars waren. Komt aan, zeggen ze, laat ons wijselijk tegen hetzelfde ('t volk Israëls) handelen opdat het niet vermenigvuldige, en het geschiede als er enige krijg voorvalt dat het zich ook niet verwoege tot onze vijanden en tegen ons strijde en uit het land optrekke (Ex. 1:10).

Wij moesten ook op dat volk wat meer letten. Zij beginnen zeer te vermenigvuldigen. Wij behoorden te zijn als de Filistijnen; zij zeiden tot Achis dat hij David zou laten gaan. Want waarmede, zeggen zij, zou deze zich bij zijn heer aangenaam maken, is het niet met de hoofden dezer mannen? (1 Sam. 29:4). Anders zal het zo gaan dat men ten laatste zal moeten zeggen: ik weet geen raad dat ze zo vermenigvuldigen. Zij zullen ons nog overmeesteren"²⁸⁾.

Vervolgens wijst hij op de beeldenstorm die niet tegen te houden was. In Middelburg zat de overheid in augustus 1566 twee dagen te vergaderen om tot een besluit te komen wat ze met eenentwintig gevangengenomen

beeldenstormers moesten doen. Het volk kwam bij de overheid om de vrijheid van die mensen op te eisen en met het openlijke verzoek om Gods Woord te laten prediken. De ijver van deze mensen wenst ds. Smytegelt de overheden toe. Een ijver voor de Heere om "te weren en uit te roeien alle afgoderij en valse godsdienst, om het rijk van den antichrist te gronde te werpen". Dubbel laakbaar waren de overheden omdat de besluiten (plakkaten) er wel lagen, maar men voerde ze niet uit.

"Onze voorouders dienen tot overtuiging van alle regenten. Hoe kunnen ze tegen hun plakkaten zo zien zondigen! Dat is geen gezag dat zij tegen hun publieke plakkaten aan zo laten zondigen. Ach, dat er Gideons opstonden die de Baäl afhieuwen! Ach, dat er Jehu's waren in hun ijver! Dat er zulke regenten kwamen die dat deden! Dat er een officier was die tot de regenten zei: laat ons ijveren voor de Heere! Ik denk dat dit huis Baäls haast weg zou zijn.'t Zou ons tot genoeg wezen als wij durven spreken"²⁹⁾.

AFGODEN WEREN EN UITROEIEN

Vraag: Komt het de overheid toe de afgodische beelden uit haar landen en steden, speciaal uit de kerken, straten, wegen en stadhuizen te weren en uit te roeien, waar zij meester is?

Antwoord: Ja.

Vraag: Bewijs dat?

Antwoord: Exodus 23 vers 24: 'Gij zult u voor hun goden niet buigen (...); maar gij zult ze geheel afbreken en hun opgerichte beelden gans vermorzelen'.

Alsmede uit het voorbeeld van Mozes (Ex. 32:20), Asa (1 Kon. 15:12-13), Hizkia (2 Kon. 18:4). Welke voorbeelden van de Heilige Geest in de Schrift geprezen worden. Zie ook van Josia (2 Kron. 34).

Vraag: Als de overheden in dit stuk hun consciëntie niet kwijten, zou dan eenieder particulier onderdaan zulks mogen doen?

Antwoord: Nee, maar zij moeten dan de zaak God bevelen.

Vraag: Mag en moet ieder particulier mens dat niet doen in zijn huis en woning waar hij meester is en het opperste gezag heeft?

Antwoord: Ja, volgens de last van God in Exodus 23:24 en volgens het voorbeeld van Jakob (Gen. 35:2-4)".

-Uit: Voetius' Catechisatie over den Heidelberg-schen Catechismus, dl. 2, Rotterdam 1891, p. 784-

Ook de dominees hadden schuld omdat zij zich er te weinig voor inzetten en met elkaar in deze zaak niet optrokken. Moesten de roomsen die er al waren, dan vervolgd en zonder meer allemaal weggestuurd worden? Nee, dat zou de instemming van ds. Smytegelt niet wegdragen. Geen inquisitiemethoden. Maar hen zonder meer in het land toelaten mocht niet, zeker geen geestelijken.

"Zij [de leraars; PHoptH] slaan de handen niet genoeg ineen. Het heugt mij dat er een politiek was die daar lof over had; die zei dat de papisten die er waren, zouden blijven, maar dat er geen meer van buiten zou mogen inkomen, dat men geen paapse meid of knecht meer zou aannemen of dat men er geen meer in enige gilden nemen zou; dat die er waren, er in zouden blijven, maar dat men er geen meer zou innemen. Als dat geschiedde, zouden ze als sneeuw versmelten en ons land zou het niet eens voelen. Toen was er ook een groot alarm onder dat volk. Zo de regenten dat beliefd en te doen, in weinig jaren was hun kracht verbroken. Wij willen niet hebben dat er vervolging tegen hen wordt ondernomen, maar alleen dat er geen meer van buiten inkomen; geen nieuwe leerjongens of leermeisjes of knechts aangenomen worden die paaps zijn, en hetgeen wij altijd gezegd hebben, is dit dat onze voorvaders zeiden, altoos geen geestelijken. Dat placht ook niet te zijn dan op ban en boete, ja op verbeuring van hun leven en nu ziet men ze zo openlijk langs de straat gaan"³⁰⁾.

Ten besluite

Sommigen van onze vaders hebben in rome de westerse antichrist en in het mohammedanisme de oosterse antichrist gezien³¹⁾. Het bewijst des te meer dat we kunnen stellen dat we hier bij ds. Smytegelt voor papisten ook mohammedanen mogen lezen. Bijbelse lessen liggen in deze citaten opgesloten. Hoe zeer dit alles in deze tijd als vreemdelingenhaat en discriminatie ook zal worden uitgelegd, dit spoor hebben onze vaders op grond van Gods Woord ons gewezen. Hier wordt kort de plicht geschetst voor overheid en kerk, voor burger en dominee. Nee, wij staan geen inquisitiemethoden voor, maar zoeken het heil van onze naaste naar Gods Woord. Men kome daarbij niet met opmerkingen als dat wij niet meer in een Christelijke samenleving leven of dat dit een onwezenlijk ideaal is, hier wordt naar Schrift en belijdenis de plicht van overheid en onderdaan beschreven. Ook in de tijd van ds. Smytegelt lag een en ander - de besluiten van de overheid lagen er soms wel! -, ver van de werkelijkheid verwijderd. Maar dat deed onze Godzalige vaders des te meer zuchten en waarschuwen. Zij deden niets af van de plicht en roeping van overheid en onderdaan, hoe onmogelijk een en ander in de praktijk ook te verwezenlijken leek. Onmiskenbaar is ook dat hoewel artikel 36 door onze Gereformeerde vaders in hun werken niet vaak letterlijk genoemd wordt, dit echt niet wil zeggen dat de

De wet des Heeren

od sprak al deze woorden. Ex. 20: 1-17, Deut. 5: 6-21. Ik ben de Heere Uw God, Die u uit Egypteland, uit het dienrbuis, uitgeleid heb.

Het eerste gebod.

Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

Het tweede gebod.

Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen dat boven in de hemel is, noch van hetgeen dat onder op de aarde is, noch van hetgeen dat in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen. Want Ik, de Heere, uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vaderen bezoekt aan de kinderen, aan het derde, en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten; en doe barmhartigheid aan duizenden degenen, die Mij liefhebben, en Mijne geboden onderhouden.

Het derde gebod.

Gij zult de Naam des HEEREN, uws Gods, niet ijdelijk gebruiken; want de HEERE zal niet onschuldig houden, die Zijne Naam ijdelijk gebruikt.

Het vierde gebod.

Gedenkt de Sabbatdag, dat gij die heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de Sabbat des HEEREN, uws Gods. Dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is. Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee, en alles wat daarin is, en Hij rustte tert zevende dag. Daarom zegende de HEERE de Sabbatdag, en heiligde dezelve.

De binding van de overheid aan de eerste Tafel van Gods Wet was voor hen op grond van de Schrift zonder meer vanzelfsprekend.

inhoud van dit artikel niet bij hen zou leven. Integendeel, de binding van de overheid aan de eerste Tafel van Gods Wet was voor hen op grond van de Schrift zo vanzelfsprekend dat alleen daarom een verwijzing naar dit artikel buiten beeld bleef.

Wat ware het te wensen dat het eens zo door God bewelddigde Nederland een overheid zou krijgen die haar beleid naar Gods Woord kwam te richten! Dan zou men de roomse en mohammedaanse godsdienst als valse en voor de staat gevaarlijke godsdiensten uit het openbare leven weren en uitroeien, maar men zou ook alles in het werk stellen om in samenwerking met de kerk de verblinde roomse en mohammedaanse medemens uit de duisternis tot het (volle) licht van Gods Woord te brengen. Deze benadering biedt de enige verantwoorde grondslag voor een Bijbelse integratiepolitiek. Dat er onder ons nog gevonden mochten worden die met de schuld van land en volk, kerk en staat, ook in deze zaak, eens in waarheid op de knieën gebracht mochten worden, dan zouden zij met de klachten van ds. Smytegelt en met de woorden van psalm 106 vers 4 (berijmd) van harte instemmen:

*Wij hebben God op 't hoogst misdaan;
Wij zijn van 't heilspoor afgegaan;
Ja, wij en onze vaad'ren tevens,
Verzuimend alle trouw en plicht,
Vergramden God, den God des levens,
Die zoveel wond'ren had verricht.*

Drs. P.H. op 't Hof

Noten:

- 1) Zie: 'Oprukkend mohammedanisme¹'. Ook op kousenvoeten!', in: *In het Spoor*, december 2008, p. 231-239
- 2) W. Kortenoeven, *Hamas. Portret en achtergronden*. Soesterberg, 2006. Dit is een uitgave uit de CIDI-informatiereeks van het 'Centrum Informatie en Documentatie Israël' (CIDI) in Den Haag. Het boek omvat 265 bladzijden en kost € 17,95. Het ISBN-nummer is: 90-5911-294-6.
- 3) Zie: 'Fatah verliest laatste restje macht in Gaza', in: *Reformatorisch Dagblad*, 6 augustus 2008, p. 5
- 4) Zie: 'Kritiek op plan band met Gaza. Hamas is antiwesters en antisemitisch', in: *Reformatorisch Dagblad*, 24 september 2008, p. 9
- 5) Zie: 'Een jaar na de coup in Gaza nog armer', in: *Reformatorisch Dagblad*, 14 juni 2008, p. 11
- 6) Zie noot 5.
- 7) Zie: 'Minister kan Hamas niet tegenhouden', in: *Reformatorisch Dagblad*, 14 november 2008, p. 5
- 8) Zie: 'Aangifte Moszkowicz tegen SP'ers vanwege Jodenhaat', in: *Reformatorisch Dagblad*, 15 januari 2009, p. 5
- 9) *Van dawa tot jihad. De diverse dreigingen van de radicale islam tegen de democratische rechtsorde*, Den Haag, december 2004 (Voortaan: *Van dawa tot jihad*). Een uitgave van 60 pagina's van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD).
- 10) *De gewelddadige jihad in Nederland. Actuele trends in de islamistisch-terroristische dreiging*, Den Haag, maart 2006 (voortaan: *De gewelddadige jihad*). Een uitgave van 68 pagina's van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD).
- 11) *De gewelddadige jihad*, p. 54
- 12) *De gewelddadige jihad*, p. 6
- 13) Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, *Jaarverslag 2006*, Den Haag, april 2007, 144 pagina's (voortaan: *Jaarverslag 2006*).
- 14) *Jaarverslag 2006*, p. 28. Wat de zaak rond het Hofstadnetwerk betreft spreekt het jaarverslag over 2006 van 6 personen die in staat van beschuldiging werden gesteld, het jaarverslag over 2007 echter van 7 personen. Dit laatste hebben we aangehouden.
- 15) *Jaarverslag 2006*, p. 21
- 16) *Radicale dawa in verandering. De opkomst van islamitisch neoradicalisme in Nederland*, Den Haag, oktober 2007 (voortaan: *Radicale dawa*). Een uitgave van 94 pagina's van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD).
- 17) Zie: J. Visscher, 'Radical islam komt op kousenvoeten', in: *Reformatorisch Dagblad*, 22 april 2008, p. 3
- 18) *Radicale dawa*, p. 71
- 19) *Radicale dawa*, p. 72, 73
- 20) Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, *Jaarverslag 2007*, Den Haag, april 2008, 116 pagina's (voortaan: *Jaarverslag 2007*).
- 21) *Jaarverslag 2007*, p. 42
- 22) Zie noot 17.
- 23) Zie: 'Steeds meer radicale jeugdimams', in: *Reformatorisch Dagblad*, 22 april 2008, p. 1
- 24) Zie: 'Aanhang orthodoxe islam groeit gestaag', in: *Reformatorisch Dagblad*, 6 september 2007, p. 3
- 25) Zie: P.H. op 't Hof, 'De breuk op het lichtst genezen¹', in: *In het Spoor*, december 2006, p. 212
- 26) *Van dawa tot jihad*, p. 23
- 27) Zie noot 12 en *Radicale dawa*, p. 77, 78
- 28) B. Smytegelt, *Des Christens enige troost in leven en sterven of verklaring van de Heidelbergse Catechismus in 52 predikaties*, Utrecht 1981 (Voortaan: *Heidelbergse Catechismus*), p. 481
- 29) *Heidelbergse Catechismus*, p. 482
- 30) *Heidelbergse Catechismus*, p. 482
- 31) Zie: S. Oomius, *Het Geopende en Wederleyde Muhammedisdom of Turckdom*, Amsterdam 1663, I, p. 16-32